

ΕΤΟΣ Α. 1886 — ΤΕΥΧΟΣ 5 ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20 ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 45 ΜΑΪΟΥ
 ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

ΠΕΡΙ
 ΤΗΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

Ἐν τοῖς μέχρι τοῦδε ρηθεῖσιν ἐπραγματεύ-
 θην ζήτημα τέχνης. Ἄλλ' ὑπολείπεται καὶ
 ἄλλο ζήτημα, τὸ ἠθικόν, στενότερα συνδε-
 μένον πρὸς τὸ τῆς τέχνης.

Ὁ ποιητής, ὅπως λέγει ὁ ἴδιος ἐν τῷ προ-
 λόγῳ, ἠθέλησε ν' ἀνορθώσῃ τὴν ἠθικὴν ἀσχη-
 μίαν τῆς Λουκρητίας Βοργίας διὰ τῆς ὠραιό-
 τητος τοῦ μητρικοῦ αἰσθητικῶς· ἠθέλησε κατὰ
 τὴν νευρώδη ἔκφρασίν του, νὰ θέσῃ τὴν μητέρα
 ἐντὸς τοῦ τέρατος. Ἄλλ' ἐνταῦθα ἀνάγκη νὰ
 γείνη ἡ ἐξῆς διάκρισις: Θαυμάζω τὸ φίλτρον
 ὅπερ ἔχουσι καὶ τὰ ἀγριώτερα θηρία διὰ τὰ
 νεογνά των· καὶ, ὅταν ἡ λέαινα ἀποθνήσκουσα
 σκεπάξῃ μὲ τὸ πληγωμένον καὶ αἱματοφόρτον
 σῶμά της τοὺς σκύμους της, καὶ τὴν θαυμάζω
 καὶ συγκινοῦμαι. Ἄλλὰ τὸ φίλτρον τῆς γυναι-
 κὸς, ἥτις εἶναι μήτηρ, πρέπει νὰ ἦναι ἀνώτερον
 καὶ μᾶλλον λελογισμένον. Τὸ ὀρμέμφυτον δὲν
 ἀρκεῖ, χρειάζεται καὶ τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον
 δὲν ἀποκλείει μὲν τὸ ὀρμέμφυτον, ἀλλὰ τὸ τε-

λειοποιεῖ ὁμῶς καὶ τὸ καθαίρει. Ὅταν εἰς τὴν
 Φλωρεντίαν μήτηρ τις ἐρρίπτετο ἀηλιπισμένη
 ἐνώπιον τοῦ λέοντος, ὅστις εἶχεν ἀρπάσει τὸ
 τέκνον της, καὶ ὁ λέων οὗτος ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς
 ἀπελπισίας ταύτης ἢ καὶ ἐννοήσας αὐτὴν, κα-
 τέθετο τὸ τέκνον πρὸ τῶν ποδῶν της, τότε καὶ
 τὴν μητέρα εἶχε κινήσει τὸ ὀρμέμφυτον, καὶ
 τὸν λέοντα ἴσως. Ἄλλὰ τὰ ἀγαθὰ ὀρμέμφυτα,
 εἰς ὅσον καλῶς πράξει καὶ ἂν ὀύσωσιν ἀφορ-
 μὴν ἐπίστε, εἶναι τὸ σπέρμα μόνον καὶ ἡ ἀρχὴ
 τῶν ἀνθρωπίνων ἀρετῶν· καὶ ὅ,τι μάλιστα
 διακρίνει βαθέως τὰ ὀρμέμφυτα ἀπὸ τῆς ἀλη-
 θεῖς ἀνθρωπίνους ἀρετᾶς, εἶναι τὸ ὅτι εἶναι
 στεῖρα ἂν καὶ ἰσχυρά. Τὸ ἀγαθὸν ὀρμέμφυτον
 εἶναι πλησίον τοῦ κακοῦ, χωρὶς νὰ φροντίσῃ
 νὰ τὸ μεταβάλῃ ἢ νὰ τὸ ἀποκαθαίρῃ, ὅπως καὶ
 χωρὶς αὐτὸ νὰ ἐπηρεασθῇ ἢ διαφθιρῇ ἀπὸ αὐτό.
 Μία μόνη ἀρετὴ συνυπάρχει εἰς ψυχὴν πλή-
 ρη κακιῶν, δύναται νὰ μετατρέψῃ ὀλόκληρον
 αὐτὴν πρὸς τὸ ἀγαθόν· ὅπως καὶ μία μόνη κα-
 κία ἐνυπάρχει εἰς ψυχὴν πλήρη ἀρετῶν,
 δύναται νὰ τὴν διαφθείρῃ ὀλόκληρον. Ἄλλὰ
 τὸ ὀρμέμφυτον ὁμῶς, καὶ ἀγαθὸν ὑποφέρει ἀδια-
 φόρως τὴν γειτονίαν τοῦ κακοῦ· τοιοῦτοτρόπως

δὲ καὶ ἐν τῇ Λουκρητία Βοργία, ἡ μήτηρ καὶ τὸ τέρας συνυπάρχουσι, χωρὶς τὸ ἐν νὰ ἐγγίσῃ ἢ νὰ πολεμηθῆ τὸ ἄλλο. Ἀλλ' αὕτη αὕτη ἡ ἀμοιβαία ἀνοχή εἶναι ὅ,τι μάλιστα παρά φύσιν καὶ πρὸ πάντων ὅ,τι ἥκιστα δραματικόν· τὰ πρόσωπα, ἐν οἷς ὑπάρχει ἀνάμικτον τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν, εἶναι δραματικὰ μόνον καὶ μόνον, διότι ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν ἀντιπαλοῦσι πρὸς ἀλληλά ὑπ' ὄψιν τοῦ θεατοῦ τὰ ἀντίθετα ταῦτα αἰσθήματα. Ἀλλ' ἐν τῇ Λουκρητία τοῦ ὑπάρχει ἡ πάλῃ αὕτη τοῦ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ; ποία εἶναι ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἡ μητρικὴ ἀρετὴ φωτίζει καὶ καθαρίζει διαμιάς τὴν ζοφερὰν ταύτην ψυχὴν; πότε συμβαίνει ἡ θαυμασία καὶ ὁμῶς φυσικὴ αὕτη μεταμόρφωσις; Καὶ μὴ νομίσητε ὅτι ἡ στιγμή τῆς τοιαύτης ἀλλοιώσεως ἔμελλε νὰ ᾔσῃ ἡ ὀλιγωτέρου δραματικῆ! . . .

ὦ! ἂν ἡ Λουκρητία Βοργία ἐτόλμα νὰ εἴπῃ μίαν στιγμήν εἰς τὸν Ἰανουάριον υἱὸς μοῦ! δὲν νομίζετέ τι, ἀμα προφερθεῖσθαι τῆς ἱερᾶς ταύτης λέξεως, ὅλα τὰ ἀγαθὰ αἰσθήματα, εἰς ὅσα φθάνει ἡ ἡχὴ τῆς λέξεως ταύτης, ἀπυπνιζόμενα μέχρι τοῦδε ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Λουκρητίας, ἤθελον ἐξυπνήσῃ, ἀνορθωθῆ, καὶ ὡς δι' αἰφνιδίας δυνάμει, ἀποδιώξῃ ὅλα τὰ ἀκάθαρτα πάθη, ὅσα τὴν ἐνοχλοῦσι; Δεῖξατέ μοι λοιπὸν τὴν ἀναγέννησιν ταύτην ψυχῆς ἀμαρτωλῆς, τελουμένην εἰς τοὺς ἱερούς ἐναγκαλισμούς μητρὸς καὶ υἱοῦ· δεῖξατέ μοι πῶς ἐπὶ τῷ ρήματι τοῦτ'· Εἰμαὶ ἡ μήτηρ σου, φεύγουσιν αἱ κακίαι, ὅσαι βασανίζουσι τὴν ἀηληπι- σμένην ταύτην καρδίαν. Τότε θέλω αἰσθανθῆ ἑμαυτὸν ἀνυψούμενον καὶ μαλασσόμενον, ὅπερ εἶναι ἡ καλλίστη τῶν ἡδονῶν, ὅσαι δύνανται νὰ χορηγήσωσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον αἱ τέχναι.

Παράδοξον πρᾶγμα, ὅπερ καταδεικνύει τὴν μεταβολὴν, ἥτις ἐπῆλθεν εἰς τὰς ἠθικάς μας ιδέας. Ἀλλοτε οἱ ποιηταὶ εἶδον εἰς τὰ πρόσωπα τῶν μίαν μόνην κακίαν ἢ ἐν μόνον πάθος, λαμβάνοντες ὁμῶς ἄλλως πᾶσαν πρόνοιαν νὰ παραστήσωσιν αὐτὰ ἐνάρετα, διὰ νὰ ᾔσῃ ἄξια ἐνδιαφέροντος. Σήμερον οἱ ἡμέτεροι ποιηταὶ διδούσιν εἰς τὰ πρόσωπά των, δὲν ἡξέυρω πῶσα πάθη καὶ πῶσας κακίας, με μίαν μόνην ἀρετὴν

δι' ἀντιστήκωμα. Καὶ ἡ ἀρετὴ δὲ αὕτη, ἀσθενὴς καὶ μονήρης, οὐδαμῶς φροντίζει ν' ἀποκαθάρσῃ τὴν διεφθαρμένην ψυχὴν, ὅπου γὰρ τὴν διστηρήθη. Ἐυλαβεῖται μεγάλως τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν κακιῶν, ὅσοι ἔχουσι τὴν καλωσύνην νὰ τὴν ὑποφέρωσι πλησίον των, καὶ οὐδὲ φροντίζει μάλιστα νὰ ἐμπνεύσῃ ἐνδιαφέρον εἰς τοὺς θεατὰς, διότι τὸ ἐνδιαφέρον σήμερον τὸ ἐμπνέει ἡ κακία, εἰς τὴν ὁποίαν δίδουν δὲν ἡξέυρω ποῖον ἀέρα εὐγενείας καὶ ὑπερηφάνειας, ὅσους προέρχεται ἀπὸ τοὺς ἥρωας τοῦ λόρδου Βύρωνος καὶ ὅσους δελεάζει τὸ κοινόν. Ἐνίοτε μάλιστα ἡ κακία εἶναι αἰσθηματικὴ καὶ μελαγχολικὴ· ἐμπνέει σφοδρὸν ἐνδιαφέρον καὶ συμπάθειαν, μετὴν πρόφασιν ὅτι διατηρεῖ ἀκόμη καὶ ἐν τῇ πτώσει τῆς δὲν ἡξέυρω, ποῖαν μεγαλειότητα καὶ ἀγροθότητα. Φαίνεται ὅτι καὶ ἐν τῇ ἠθικῇ μας ἀρέσκουσι τὰ ἐρείπια, ὅπως καὶ ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ προκρίνομεν τὸ πεπτωκὸς κατὰ τὸ ἤμισυ παρὰ τὸ ἰστόμενον ὅλον ὄρθιον. Ἔστω, ἄς στέργωμεν ὅ,τι ὑπολείπεται ἀγαθὸν καὶ ἀγρόν εἰς τὰς διστραμμένας ψυχὰς, ὡς μαρτύριον τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπειᾶς, ἥτις οὐδέποτε εἶναι δυνατόν ν' ἀπολεσθῆ καθ' ὅλοκληρίαν ἀλλ' ἄς μὴ θαυμάζωμεν τὸ ἐρέπτιον, εἰμὴ καθ' ὅσον μᾶς ἐνθυμίζει τὸ οἰκοδόμημα· ἄς μὴ ἐκτιμῶμεν τὸ ράκος ὑπὲρ τὸ ὕρασμα, ἄς ἀποδεχθῶμεν ὅ,τι ἀπομένει ἀκόμη ἀγαθὸν ἐν τῇ κακίᾳ ὡς δικαιολόγημά τῆς, καὶ ἄς μὴ σπρώχνωμεν τὸν οἶκτον, τὸν ὅποσον μᾶς ἐμπνέει τὸ δικαιολόγημα τοῦτο μέχρι τοῦ σεθασμοῦ. μέχρι τοῦ θαυμασμοῦ. Ἡ διδασκαλία τῆς ἀρχαίας τραγωδίας, ὅπως διευτυπώθη ὑπὸ τοῦ Ρακίνα ἐν τῇ Φαίδρα, ἦτο ἡ ιδέα ὅτι καὶ ἐν μόνον πάθος ἀρκεῖ διὰ νὰ κηρύνησῃ εἰς τὴν ἀπώλειαν μίαν ψυχὴν, διδασκαλία αὐστηρὰ καὶ σκληρὰ, ἥτις προξενεῖ τρόμον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀναλογιζόμενον τὸ πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ὀλισηρὸν αὐτοῦ, καὶ ἥτις προκαλεῖ τὴν ἀδιάλειπτον αὐτοῦ προσοχὴν καὶ ἐπαγρύπνησιν διδασκαλία, ἀξία αἰῶνος χριστιανικοῦ καὶ μαθητοῦ τοῦ Port royal ὅπως καὶ ἦτο ὁ Ρακίνας. Ἡ διδασκαλία ἐξ ἐναντίας τῶν νεωτέρων δραμάτων εἶναι ὅτι καὶ μίαν μόνην ἀγαθὴν ιδιότητα ἀρκεῖ εἰς τὸ νὰ

ἔξαγνίσῃ, πολλὰς κακίας· διδασκαλία συγκρα- τατικὴ καὶ πολὺ ἀναπαιτικὴ διὰ τὴν ἀνθρω- πινὴν καρδίαν!

ΤΕΛΟΣ

ΑΡΧΑΙΣΤΟΛΟΓΙΚΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ.

Μεθερμηνευθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Ε. Ν. Φραγκοῦδη.

(Συνέχεια)

Ἡ ἐν λόγῳ λίθος ἔφερεν ἐπιγραφὴν δίγλωσ- σον μετὰ χαρακτῆρων Κυπριακῶν καὶ Φοινικι- κῶν, δίδουσαν ἐπαρκῶς τὴν κλεῖδα εἰς διάγνωσιν ὅλης τῆς Κυπριακῆς γραφῆς. Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, ἡ πρώτη λέξις τοῦ Κυπριακοῦ κειμένου ἀπετελεῖτο ἐκ τῆς συστάσεως ἐκείνης τῶν 5 στοιχείων, ἐξ ὧν ὁ δοῦξ δὲ Λουῖν κατήρ- τισε τὴν λέξιν «Σαλαμῖς». Μόνη ἡ λέξις αὕτη ἐπανελαμβάνετο συχνὰ ἐν τῷ κυπριακῷ κειμένῳ, καὶ ἐν τῷ φοινικικῷ κειμένῳ μία μόνη λέξις ἐπανήρχετο πολλάκις, καὶ ἡ λέξις αὕτη ἦν «Βασιλεύς». Τῷ κ. Γεωργίῳ Σμιθ ὁφείλεται ἡ τιμὴ τῆς ἀνακάλυψεως, καθ' ἣν ἡ σύστασις ἐκείνη τῶν πέντε στοιχείων ἀπετέλει τὴν λέξιν «Βασιλεύς», χάριτι δὲ ταῖς ἐπιμόνοις μελέταις αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διδάκτορος Βίργ, ἐγένετο μετ' οὐ πολὺ μεγάλη πρόοδος ἐν τῇ ἐρμησίᾳ τῆς Κυπριακῆς γραφῆς. Τῷ μεταστάντι διδά- κτορι Βρανδὸς ἐπεφυλάττετο νὰ συστηματοποιή- σῃ τὸ σύνολον τῶν ἐν λόγῳ ἀνακαλύψεων. Ἐλλάθησ' ἤδη ἐν ἀρχῇ τῆς παρουσίας πραγμα- τείας γὰρ πόσον αὐταὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ ἱστορικοῦ σκότους τῶν πρώτων τῆς νῆσου χρόνων. Παρὰ τὴν πολυτιμὸν ταύτην δίγλωσσον ἐπιγραφὴν καὶ ἑτέρας ἄλλας Κυπρια- κὰς, Φοινικικὰς καὶ Ἑλληνικὰς, ἀνερεύθησαν πολυάριθμα ἀγάλματα καὶ δύο θησαυροὶ ἐξ ἀρ- γυρῶν νομισμάτων, ἀνηκόντων εἰς τοὺς πρώ- τους χρόνους τῆς νομισματικῆς κατασκευῆς. Ἐπιγραφαὶ, ἀγάλματα καὶ νομίσματα κεῖνται τανῦν ἐν τῷ Βρετανικῷ μουσεῖῳ.

Μετ' οὐ πολὺ, οἱ ἐργάται μου ἀνεκάλυψαν νέον ναὸν ἐν Πύλα, ὃν ἀνίχνυσαν ἀπ' ἄκρου εἰς

ἄκρον, ἀλλ' οὐχὶ τοσοῦτ' ἐπιτυχῶς. Μετὰ ταῦτα ἐγνώρισαν τῷ φίλῳ μου Κεσνόλα, τῷ 1870, ὅτι οἱ ἀνθρωποὶ αὐτοῦ ἀνεῦρον ἐν Ἀθηαί- νου μεγάλα καὶ περικαλλῆ ἀγάλματα, ἀνηκόν- τα πιθανῶς εἰς ναὸν τινος. Πράγματι, ἐντὸς ἡμερῶν τινῶν, ἀνεκαλύφθη νέος ναὸς ἐν ἀπο- στάσει 800 μέτρων ἀπὸ τῆς Ἀθηαίνου, γνω- στὸς ἤδη ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ναὸς τῶν Γόλγων» καὶ οὐτινος ὄλος ὁ πλοῦτος μετηνέχθη εἰς Ἀμε- ρικὴν. Περιεῖχεν ἰδίᾳ περικαλλῆ ἀγάλματα, κάλλιστα διατετηρημένα, καὶ πολυάριθμους Κυ- πριακὰς ἐπιγραφαί.

Τῷ 1864, ἡ οἰκογένεια τοῦ κόμητος Μαρι- κούρ, τότε Προξένου τῆς Γαλλίας ἐν Κύπρῳ, συνεθίζε νὰ ἐξέρχεται εἰς περίπατον τῆς ἐσπέ- ρας πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀλυκίδος, πόρῳ τῆς Ἀρόνακς ἐν μίλιον περίπου. Ἡμέραν τινὰ ἐν τῶν μελῶν αὐτῆς ἐξέχασε τις ἄμμου ἀγάλμα- των ἐξ ὁπτιῆς ἀργίλου, ἐξ οὗ παραμυθήθη ὅλη ἡ οἰκογένεια νὰ προῆθ' εἰς ἀνίχνεύσεις. Πράγματι εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν εὐρέθησαν καὶ ἕτερα ἀρ- χαιᾶ ἀντικείμενα, καὶ ἐκτοτε καθ' ἐκίστην, ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, συνέλεγον ἀγάλματα το- σοῦτον εὐχερῶς ὅσον ἤθελέ τις ὀρῆψει ἄνη ἐντὸς λειμῶνος. Ἐν βραχεῖ χρόνῳ κατήρτισαν ἀξιό- λογον ἀρχαίων συλλογὴν, ἐν οἷς καὶ τινὰ ἀξιο- σημειώτα. Ἐπὶ τινος χρόνον, ἐξ ἀπλῆς ἀβρο- φροσύνης, τὸ κοινὸν ἐσεβάσθη τὸν χώρον τῶν ἀρχαιολογικῶν αὐτῶν ἀνίχνεύσεων, ἀλλὰ μετὰ ταῦτ' οἱ Κύπριοι μετέσχον τῆς ἐπιβολῆς, καὶ ἐπὶ 7 τοῦλάχιστον ἔτη, ὠφελούντο ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν ἰδρωτῶν αὐτῶν. Πάντα μονοῦ τὰ εὐρήματα ἦσαν ἐξ ὁπτιῆς ἀργίλου καὶ ἀνήκον καθόλου εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς καὶ ρωμαϊκοὺς χρόνους. Τῷ 1870, παῖδες τινες ζητούντες ἀ- γάλματα ἐπὶ τῶν ἰδίων ἐξ ἄμμου ὑψωμάτων, εὗρον ἀφνης δοχεῖον ἐξ ὀρειχάλκου, ὅπερ μόλις ἀνεγερθὲν, ἐβραύθη ἐν ταῖς χερσὶ τῶν εὐρετῶν, καὶ ὁπόθεν ἔπεσαν πολυάριθμα ναμί- σματα. Οἱ 5 παῖδες διειροδόθησαν τὸν θησαυ- ρόν, λαβόντες ἕκαστος ἰκανὸς ἐξ αὐτοῦ δραχμάς. Ὅτε ὁ κ. Περίδης καὶ ἐγὼ ἐμάθομεν τὸ ἀγ- γέλμα, ἐσπεύσαμεν καὶ ἡγγράσαμεν ἐντὸς ὥρων τινῶν περὶ τὰ 600 χρυσᾶ νομίσματα

τοῦ Φιλίππου καὶ Ἰλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, πληρώσαντες αὐτὰ ἀντὶ 20 φράγκα ἕκαστον. Πάντα τὰ νομίσματα ταῦτα διετηροῦντο καλῶς, τινὰ μάλιστα ἦσαν ὑπερμέτρως περικαλλῆ, φαινόμενα ὡσεὶ ἀρτίως ἐκκοπέντα. Ἀπέστειλα 500 τούτων, κοινῶς τύπου εἰς Κωνσταντινουπόλιν, προσήνεγκα 15 ἐκ τῶν ὠραιότερων τῶ δουκὶ τῆς Σουτερλάνδης καὶ τοὺς ἐκλεκτοτέρους τύπους ἕπεμψα εἰς Ἀγγλίαν ὅπως παραβληθῶσ' πρὸς τὰ νομίσματα τοῦ Βρετανικοῦ μουσείου. Ἡ ἐργασία αὕτη, ὀφειλομένη τῇ προθυμίᾳ τοῦ κ. Πούλ, μεῖ ἐδίδαξεν ὅτι κατεῖχον 99 τύπους μὴ ὑπάρχοντας ἐν ταῖς τοῦ Μουσείου συλλογαῖς. Οὕτως, 5 νόμοι, οἵτινες ἐζήτησαν νὰ κερδήσωσιν ἐν τῇ δύο σελίνοι κατ' ἐκάστην, ἔπεσαν ἐπὶ θησαυροῦ ἕξ ὅ ἐκαρπώθησαν περὶ τὰς 800 στερλ.

Τοιαῦτά εἰσιν αἱ κυριωδέστεραι τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνιχνεύσεων τῶν γενομένων ἐν Κύπρῳ ἄχρι τῆς ἀναχωρήσεώς μου, κατὰ Μάϊον τοῦ 1872. Μετὰ τριετίαν, ὁ κ. Κεσνόλας ἀνεκάλυψεν ἐν τοῖς τύμβοις τῆς ἀρχαίας Κουριάδος, ἀξιόλογον συλλογὴν ἀρχαίων ἀγγείων καὶ κοσμημάτων, ὧν ἐξέδοτο λεπτομερῆ πρὸ ἐνὸς ἔτους περιγραφὴν. Ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ ἀξία τῶν εὐρημάτων τούτων ἀμείνωνται πρὸς τὸν θησαυρὸν τοῦ διδάκτορος Σλίμαν

Ἀδιστακτικῶς, δύνανται νὰ εὐρεθῶσιν εἰσέτι ἐν Κύπρῳ νέα ἀντικείμενα ἀναμνηστικῆς ἀρχαιολογικῆς ἀξίας· εὐχρίστον δὲ τυγχάνει ὅτι δὲν παρεμβάλλονται πλέον κωλύματα, ὡς τὸ πρόσθεν. Ἐκ τοῦ ἐν Ἀρόνακι προξενικοῦ σώματος, ὁ ἄγγλος πρόξενος ἦν ὁ μόνος ὅστις ἐπέτυχεν παρὰ τῆς Τουρκικῆς ἐξουσίας τὴν ἀδειαν τῶν τοιοῦτων ἀνασκαφῶν. Ἀνηνέχθη ἐπισήμως τῇ ἀγγλικῇ πρεσβείᾳ καὶ ἴδια τῶ κ. Πιζάνη, ἀλλὰ μοὶ ἀπήνησεν ὅτι τῆς Πύλης προτιθεμένης νὰ συστήσῃ μουσεῖον ἴδιον, δὲν ἠδύναντο νὰ μοὶ ἐπιτύχωσι τὴν αἰτουμένην ἀδειαν, ἢ δ' ἀγγλικῆ πρεσβεία σεβομένη ἀπολύτως τὰ δικαιώματα τῆς Τουρκίας, προσέκλινε πρὸ τῆς τοιαύτης ἀπαντήσεως. Ὁ Ἀμερικανὸς πρεσβευτὴς ἀντιπαρήλθε τὴν ἀπαγόρευσιν καὶ κατ' ἔτος ἡ ἀδεια ἀνενοῦτο. Εὐτυχῶς, ἡ θέσις μου ἐν τῇ νήσῳ ἦν τοιαύτη ὥστε δὲν ὑπῆρχεν φόβος

νὰ ἐνοχληθῶ, καὶ ὅτε ἡμέραν τινὰ, κατὰ τὰς ἐν Ἰδαλίῳ ἀνασκαφῆς μου, ὁ διοικητὴς ἀπειράθη νὰ με παρακωλύσῃ, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι δὲν εἶχον φερμάμιον, τῷ ἀπεκρίθη μωφάζων ὅτι εἶχον ἀνάγκην ἵεν πρώτοις αὐτὸς μιάς ἀδείας ἀπαγορευτικῆς, ἣν εἰσέτι δὲν εἶχε λάβει. Τὸ δυσχερέστερον πάντων ἦν ἡ μεταφορὰ εἰς Ἀγγλίαν καὶ ἀλλαγῶν ὄλων αὐτῶν τῶν ἀρχαίων, ἀλλὰ κατορθώθη οὕτως ἢ ἄλλως. Ἐν τούτοις, κολοσσαῖον ἄγαλμα ἐν Πύλα εὐρεθὲν, ἐρρίνετο εἰμαρμένοι νὰ μὲν ἱστορικῆς κτήσις. Εἶχον ὕψος 7 ποδῶν καὶ βάρος ὑπέρμετρον. Τότε Αὐστριακὸν πολεμικὸν πλοῖον, οὗ ὁ κυβερνήτης ἦν ἐνθουσιώδης ἀρχαιολόγος, παρῶρα ἐν Ἀρόνακι. Ἐμίλησα τῷ πλοίαρχῳ περὶ τοῦ ἀγάλματός μου καὶ τοῦ κινδύνου ὃν διέτρεχε τῆς ἀλλαγῆς ἰδιοκτικῆς. Προσηνέχθη νὰ τὸ λάβῃ μετ' ἑαυτοῦ, ἐὰν συνήθουν νὰ τῷ τὸ πωλήσω. Συνεφωνήθη ἡ ἀξία, ὑπερεωθῆ δὲ νὰ τὸ παραλάβῃ μετὰ τὰς δυσμάς τοῦ ἡλίου. Περὶ τὴν 8ην τῆς ἑσπέρας, ἡ λέμβος τοῦ πλοίου ἦλθεν εἰς τὴν ἀκτὴν, παρὰ τὴν ἐγγὺς τῆς κατοικίας μου αἰμασιάν, καὶ ἀπεθίβασεν ἡμίσειαν δωδεκάδα ναυτῶν κρατούντων στιβαρὸν φορεῖον, ἐνθ' ἔθισαν τὸ ἄγαλμα, κεκαλυμμένον διὰ χονδρῆς ὀθόνης. Οἱ ναῦται ἤγαγον τὸ φορεῖον αὐτῶν καὶ διήλθον πρὸ τῶν τελωνειακῶν φυλάκων, οἵτινες ἔμενον ἀπαθεῖς πάντες, εἰπόντες πιθανῶς κατ' ἑαυτοῦς ὅτι προῦκειτο περὶ νεκροῦ ἢ οἰνοβαροῦς τινος ναύτου, ὃν οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ ἔφερον οὕτως εἰς τὰ ἴδια.

LOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

Ἐνθα γίνεταί γνωστὸν, ὅτι τὸ φανταστικὸν ἔκτερο, τὸ ὁποῖον περιεπάτει ἐν τῷ δάσει, εὐρέθη ἠραγασμένον καὶ προσαγάγη εἰς τὴν χωροφυλακίαν τὰ διαβατήριά του.

Οἱ θεαταὶ τῆς σκηνης, ἦν ἄνωτέρω ἐσκιαγραφησάμεν, ἀπέμειναν ἀκίνητοι, ἕνεκα καὶ ὡς ἀπολιθωθέντες, ἠτένιζον δὲ ἀλλήλους καὶ οὐδὲν ἔλεγον.

— Λοιπὸν! εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ ἐνωμοτάρχης διακρίψας τὴν σιωπὴν.

— Λοιπὸν! Ἐπνελάβην ὁ χωροφύλαξ.

— Διάτανε! Τὸ πρᾶμμα εἶναι γὰρ μέγα φανερὸ καὶ καθάριον ὅτι τὸ νερὸ τῆς βρύσης, εἶπεν ὁ Μπαρμπαντώνης.

— Ἐξηγήσου λοιπὸν! ἐπέταξεν ὁ ἐνωμοτάρχης.

Ὁ Μπαρμπαντώνης διστακτικῶς περιέστρεψε κύκλῳ δὲσπιστον βλέμμα καὶ ἔνευσε πρὸς τοὺς φίλους του νὰ πλησιάζωσιν.

— Ἐχουν νὰ λέγουν, πῶς ὅτι τὴν νύκτα δὲν πρέπει νὰ τὴν ὀνομάζῃ τινὰς. . . .

— Ποῖον;

— Νά! τὴν μεγάλη τὴν Νεραΐδα. Λέγουν πῶς ὅτι ἄμα εἰπῆ τινὰς τὸνομά της, εὐθὺς παρησιάζεταί αὐτή.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀνοησίαις τῶν χωρικῶν.

— Ἐλα δά· καὶ δὲν ἔπερασεν ἄρ' ἐδῶ με ὄλο τὸ ἐπιτελεῖό της; εἶπεν ὁ Μπαρμπαντώνης.

— Τοιαῦτα πράγματα δὲν ὑπάρχουν πλέον. Τὸν παλαιὸν καιρὸν, ἴσως· ἀλλὰ ἡ χωροφυλακία τὰ ἔπαύστρευσεν.

— Ἐγὼ ἐγὼ ἴδεα, ὅτι δὲν τὰ ξεπίστρεψαν οὐλα! . . .

— Πῶς; Πῶς; ἠρώτησεν ὀργισθεὶς ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Μονάρχης σου τὰ εἶδες τώρα δά, με τὰ ἄμματα σου, ἐνωμοτάρχης!

— Εἶσαι ζῶον! Μπαρμπαντώνη!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ θύρῃς τῶν κυνηγῶν ἐκόπησεν διὰ μιάς. Ἡ δορκὰς ἀπαυδήσασα ἔπεσε χαμαὶ, οἱ δὲ κύνες περιεκύκλωσαν αὐτήν.

— Ἐμπρός, ἀνεβόησεν ὁ ἐνωμοτάρχης λαβῶν αἰφνηθίως τὴν ἀπόφασιν νὰ δράμῃ πρὸς τὸ μέρος ἐνθ' αἶχον σταματήσῃ οἱ κυνηγοί.

— Μὰ, ἐνωμοτάρχη! . . . ὑπέλαβεν ὁ Μπαρμπαντώνης.

— Τί μά;

— Ὅτι πᾶτε λοιπὸν ἐκεῖ κάτω; τὸ ἀποφασίσσατε; με τὰ σωστά σας;

— Νὰ πάρουν χιλιοὶ διαβόλοι τὸν διάβολον!

Μ' ἐρωτᾷς ἀκόμη! Καὶ βέβαια θὰ πάγω! Σὺ ἔλα ἂν θέλεις. Μοῦ εἶναι ὄλωσ' ἀδιάφορον.

— Μὰ, κύτταξε . . . ἡμπορεῖ νὰ σοὺ συμβῇ τίποτε κακὸν . . . Ἐκεῖ εἶναι ἡ μεγάλη Νεραΐδα! εἶπεν ὁ Μπαρμπαντώνης.

— Ὅτι τὸ ἰδοῦμεν! Ἐμπρός! Μπαρμπαντώνη, ἔλα καὶ σύ. Ἐὰν φύγῃς, ἡμπορεῖς νὰ εὐρεθῇς καταμόναχος μεταξὺ ὄλης τῆς συμμορίας αὐτῶν τῶν δικεράτων, ποῦ σοὺ ἐχάλασαν τὴν μανέστρα.

— Ἀλήθεια! εἶπε μετὰ γοερότητος ὁ Μπαρμπαντώνης.

— Ἐὰν πάλιν μείνης ἐδῶ, τὰ ἴδια θὰ πάθῃς!

— Ναί· ἀλήθεια καὶ τοῦτο! Τότες λοιπὸν ἔλατε νὰ φύγωμεν οὐλοῖ μας. . .

— Ἐλα δά καὶ σύ, Μπαρμπαντώνη! Δὲν ἐντρέπεσαι;

— Νὰ σοὺ πῶ κ' ἐγὼ τὴ γνώμη ἔχω, Μπαρμπαντώνη;

— Εἶσαι βέβαια σύμφωνος μαζί μου, χωροφύλακα! Δὲν εἶσαι ἔτσι; εἶπεν ὁ γέρον δασοφύλαξ.

— Ἡ γνώμη μου εἶναι πῶς ὅτι εἶσαι ἀνάνδρος, πῶς ὅτι δὲν εἶσαι ἀξίος γιὰ δασοφύλαξ! ἐβόησεν ὁ χωροφύλαξ.

— Ἡ ὕβρις ἐπήνεγκε τὰ ἀποτελέσματά της.

— Ἄ! Εἶμαι ἀνάνδρος ἐγὼ! Ἐγὼ ὁ Μπαρμπαντώνης ἀνάνδρος; Ὅτι τὸ ἰδοῦμεν αὐτὸ! Θέλετε νὰ τὰ βάλτε με ταῖς νεραΐδαίς, με τοὺς διαβόλους; Αἴ! Ἐμπρός λοιπὸν! Ἐμπρός! Οἱ πολίταις δὲν φοβοῦνται, ὅταν καὶ οἱ χωροφύλακες, καὶ θὰ ἰδοῦμε ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας, κύριος χωροφύλακας, θὰ τὸ κόψῃ λάσπη!!

— Ὅτι τὸ ἰδοῦμε, παληοφοβησιάρη!

— Καλὰ, καλὰ. Ἀλλὰ ἀγάλια ἀγάλια, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης. Ἄς σηγαίνωμεν με προσοχή!

— Τί ἀγάλια, ἀγάλια καὶ κολοκύθια με τὴν ρίγανη. Σταθῆτε. Δὲν θ' ἀναχωρήσῃτε χωρὶς ἐμε, εἶπεν ὁ Μπαρμπαντώνης, δραστήμιος τοῦ ἵππου τοῦ χωροφύλακος ἀπὸ τὸν χαλινόν. Ἐγὼ, με τὰ χερίά μου αὐτὰ, θὰ τοὺς συλλάβω τοὺς κατεργαρεῖς ἐκείνους.

— Σώπα, σαλλιάρη παλληκαρά. εἶπεν ἐμ-
παικτικῶς ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Σαλιάρη ἐγώ; ἑμένα λέγεις σαλιάρη!
Καλὸ, καλὸ. Θὰ λογαριασθοῦμε ἀργότερα, κὺρ
ἐνωματάρχα, καὶ θὰ μοῦ τὴν πληρώσης ἀκριβὰ,
διὰ τὴν μάθης. ὅτι ἕνας πρῶτη, λοχίας τοῦ 8ου
τάγματος δὲν ἀφίνει νὰ τὸν βροῖσῃ ἔτσι τσάμ-
πα....

— Καλὴ! Ὅταν ξεμπερδεύσωμεν μὲ τοὺς
λαθροθήρας, τότες μετροῦμεν τὰ σπαθία μας.

— Ἐχε γειά, Μπαρμπαντώνη! τῶρα ἄφησε
τοὺς χαλινοὺς τοῦ ἵππου τοῦ χωροφύλακος ἢ σοῦ
πέρνω τὸ κεφάλι μὲ τὸ σπαθί μου.

— Καὶ ἐγὼ σοῦ φυτεύω μίαν μπάλαν 'ς τὴν
κάρα σου μὲ τὴν καρθίναν μου, ἐὰν δὲν ἀφήσης
νὰ ἀναβῶ πιεσωκὰ πουλά!....

— Καλὰ, καλὰ! ἀνέβαινε καὶ αὔριον τὸ
πρωτὶ, ἀφοῦ τελειώσωμε τὴν ἄλλη ἱστορία, ἐ-
ξηγοῦμεθα συνοπτικῶς εἰς τὴν πρασι-
νάδα.

— Ναι, ναι! Ἐκεῖ θὰ σοῦ δεῖξω ἐγὼ τὰ ἀ-
γάγια, ἀγάγια σου!

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἐθώρησεν ἴδιον τῆς ἀξιο-
πρεπειᾶς του νὰ σιωπήσῃ, ἐν ᾧ ὁ χωροφύλαξ ἐ-
νήτένιζε πρὸς τὸν οὐρανόν, οἰονεὶ ἐπικαλούμε-
νος αὐτὸν ὡς μάρτυρα τῆς τόσης αὐθαδεῖας ἐνὸς
ἀγρότου προκαλοῦντος ἕνα στρατιωτικόν.

Ὁ Μπαρμπαντώνης ἵππευσε τέλος πάντων
ἀναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐνωμοτάρχου.

Μετ' ὀλίγον ἀφίκοντο εἰς τὸ μέρος ἔνθα ἦ-
σαν οἱ λαθροθήραι. Οἱ κύνες ἐσιώπων καὶ μό-
νον οἱ κνηγοὶ ἐθορύβουν γελῶντες. Ἄλλ' ἐπε-
κράτουν τῶν γελῶτων τούτων ὑπόκωφοι γογγυ-
σμοί.

— Εἶναι μουγκρισμοὶ τοῦ μαύρου θηριοῦ
ποῦ εἶδαμε προητέρως.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμεν, γέρο ξεκουτιασμένε! εἶ-
πεν ὁ ἐνωμοτάρχης καὶ διηθῆνε τὸν ἵππον του
πρὸς τι μέρος ἀνοιχτὸν τοῦ δάσου, παρακολού-
θούμενος ὑπὸ τοῦ χωροφύλακος. Μετ' οὐ πολὺ δὲ
ἀφίκοντο καὶ ἐσταμάτησάν εἰς δέκα βημάτων
ἀπὸ τῶν κνηγῶν ἀπόστασιν.

Καὶ εἶδον τότε ἐνώπιόν των τὴν δορκάδα,
χαμαὶ κειμένην καὶ σφαδάζουσαν ὑπὸ τὰς λυσ-

σώδεϊς περιπτύξεις τῆς γαλῆς. Κύκλω αὐτῆς
ἦσαν οἱ κύνες ἐποφθαλμιῶντες τὴν λείαν των
ἐπὶ τῆς αὐτῆς δὲ γραμμῆς οἱ τρεῖς ἵππεῖς, εὐ-
ρέα λευκά ἱμάτια περιβεβλημένοι, παρηκολού-
θουν βλέμμα θηριῶδες τὰς περιπετείας τῆς ἀγω-
νίας τῆς δορκάδος, γελῶντες ἐν τῷ μεταξύ καὶ
παρενθαρρύνοντες εἰς τὸ ἔργον τὴν μεγάλην γα-
λῆν. Ὅπισθεν τῶν ἵππεων τούτων, ἀλλ' ὑπε-
ρέχουσα, ἦτο ἡ παράδοξος γυνή, ἣ τις ἐπέβαινε
τοῦ ἀλλοκότου ἐκεῖνου ζώου, τοῦ δποίου ὅμως
διεκρίνεται νῦν κεφαλὴ μικρὰ, μικροτάτη καὶ ἐ-
λάχιστον τοῦ λαιμοῦ ἀπέχουσα.

Οἱ ἵπποι, ὧν ἐπέβαινον οἱ χωροφύλακες καί-
περ εἰθισμένοι εἰς τὴν ὑπακοήν, δὲν ἤθελον νὰ
προχωρήσωσιν. Ὁ μολοσσὸς περιμαζευθεὶς ὁ-
πισθεν τῶν ἵππων, εἶχε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ
κάτω κεκλιμένην, ἡ δὲ οὐρὰ του ἐσύρετο κατὰ
γῆς. Οἱ χωροφύλακες ὠχρίων.

Ἀΐφνης ὁ Μπαρμπαντώνης ἀφίππευσε καὶ αὐ-
θαδῶς προσβλέπων τὸν ἐνωμοτάρχην εἶπε

— Αἶ! κὺρ ἐνωματάρχη! ἐγὼ πᾶγω νὰ
πιάσω ἀπὸ τὸν γ ρ α κ ἄ ν τὴν νεράϊδα, ἐνῶ
κάποιος ἐδῶ μένει δὴ σὰν καρφωμένος ἐπάνω 'ς
τὸ ἄλογό του. . . Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ γέρος, ὁ
ξεκουτιασμένος, ὁ σαλιάρης ὁ Μπαρμπαντώνης;
A;

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ δασοφύλαξ ἐκάλεσε συρί-
ξας τὸν μολοσσόν του, ὑπακούσαντα, καὶ πρού-
χώρησε βήματὰ τινα πρὸς τὸν ὄμιλον τῶν κυ-
νηγῶν. Ἀλλ' αἰφνιδίως οἱ ἄγριοι τούτων κύνες
ὠρμησαν ἐπὶ τὸν οὐθάδη καὶ δύο ἐξ αὐτῶν, οἱ
μεγαλειότεροι, ἐπέτηξαν τοὺς χαλυθδίνους ὀδόν-
τας των ἐπὶ ἐκάστης τῶν πετερίων τοῦ ἐνδύμα-
τος τοῦ τολμητοῦ, ἐνῶ τρίτος διὰ τεσσάρων
δηγμάτων ἔστρεπεν εἰς φυγὴν τὸν μολοσσόν γο-
ερῶς κλαυθμηρίζοντα.

Ὁ Μπαρμπαντώνης ἠθέλησε νὰ κινηθῆ, ἀλλ'
οἱ δύο κύνες τόσῃ ἰσχυρῶς ἐκίνησαν τὰς πέ-
ρυγας τοῦ ἱματίου του ὥστε νὰ καταπέσῃ ὁ δυ-
στυχῆς ἐκτάδην.

Οἱ χωροφύλακες βλέποντες τὸν κίνδυνον τοῦ
συντρόφου των ἔσπασαν τὰ ξίφη καὶ ἐμελλον νὰ
δράμωσιν εἰς βοήθειάν του, ὅτε εἷς ἐκ τῶν τριῶν
ἵππεων ἐσύριξεν ὄξυν συριγμόν καὶ εὐθὺς

τῶν Βενῆ Κενδῆ, ἱππότης τῆς λεγεῶνος τῆς τι-
μῆς.

Ἐν σημειῶσει δ' ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἐπό-
μενα.

«Συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὸν ἁγῶν Σίδη Μω-
χάμετ, τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν ἀκολουθίαν
αὐτοῦ, εἰς ἀπάσας τὰς γαλλικὰς πολιτικὰς καὶ
στρατιωτικὰς ἀρχὰς καὶ πορακαλοῦμεν νὰ προ-
σενεχθῶσι πρὸς αὐτὸν μεθ' ὅλων τῶν ὀφειλομέ-
νων εἰς τὴν τάξιν αὐτοῦ τιμῶν.»

Οἱ δύο χωροφύλακες, λαβόντες γινῶσιν τοῦ
περιεχομένου τοῦ διαβατηρίου, προσεκάλεσαν
καὶ τὸν Μπαρμπαντώνην νὰ πράξῃ τὸ αὐτό. Ὁ
Μπαρμπαντώνης παρετήρησεν ἐπὶ πολὺ τὸ δια-
βατήριο, εἶτα δὲ πρόσθηκε πονηρῶς.

— Αἶ! Αἶ! . . Τὰ πασσαπόρτια εἶναι κα-
λὰ διὰ νὰ πηγαίνουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ ἕναν σὲ
ἄλλον τόπον· ἀλλὰ διὰ νὰ κυνηγοῦν εἰς ξένα
δάση, χρειάζεται αἰδεῖα. Ποῦ εἶναι ἡ αἰδεῖά σου,
Κὺρ Βεδουίνε; ἠρώτησεν ἀποστραφεὶς πρὸς τὸν
λευκότριχα ἵππεά.

Ὁ γηραιὸς ἀραψ, μὴ γινώσκων τὴν γαλλι-
κὴν, ἐφάνη ἀνησυχῶν καὶ ἠρώτησε τὴν νεορᾶν
γυναῖκα, τὴν θυγατέρα του· ἀλλὰ καὶ αὕτη μὴ
γινώσκουσα καλῶς τὴν γλῶσσαν ταύτην δὲν ἠ-
δυνήθη νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους τοῦ δασοφύλα-
κος.

— Ἀλλὰ καὶ ἂν ἔχετε αἰδεῖαν, ἐπανάλαβεν
ὁ Μπαρμπαντώνης, δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε, ἔ-
στωντας ποῦ κυνηγᾶτε μέσα 'ς τὸ κτήμα τοῦ κὺρ
Βιλλώτου. Ὁ παραφέντης μου τέτοια αἰδεῖα δὲν
σᾶς τὴν ἔδωκε, καὶ σεῖς, μὲ ὅλον τὸ οὖτο, ἔ-
ρημάζετε τὸ δάσος, μὲ ἄγρια θηρία χωρὶς κε-
φάλι, καὶ μὲ γυναῖκας χωρὶς πόδια καὶ γάμ-
παις

Οἱ δύο χωροφύλακες ἐδόθησαν εἰς γέλωτα ἄ-
πλετον.

— Γιὰ νὰ σᾶς πῶ; ἀνέκραξεν ὀργίλος ὁ
Μπαρμπαντώνης πῶς λαθαίνετε τὸ θάρος νὰ γε-
λάτε μ' ἐμένα;

— Λέγεις γιὰ ἄγρια θηρία χωρὶς κεφάλι,
εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἐ-
σύ θὰ ἔχασες τὸ ἰδικό σου, σύντροφε.

— Νά! τοῦ λόγου σου, Μπαρμπαντώνη,

οἱ κύνες ἀφῆκαν ἐλεύθερον τὸν βουστυχῆ δα-
σοφύλακα.

Ἀλλ' ὁ Μπαρμπαντώνης ἀπαλλαχθεὶς ὠρ-
μησε κατὰ τῶν κνηγῶν καὶ σταυροκοπούμενος
ἠτοίμαζε τὸ πυροβόλον του τοῦτο ὃ ἰδὼν ἔτε-
ρος ἵππεὺς ἔνευσε, ἀμέσως δὲ μέγα μολοσσὸς
ὠρμησε καὶ δι' ἐνὸς ἀλυστος ἀπέσπασε διὰ τοῦ
ρύγγους τὸ πυροβόλον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ δα-
σοφύλακος καὶ κρατῶν αὐτὸ διὰ τῶν ὀδόντων τὸ
ἔφερον εἰς τὸν ἵππεά, ὅστις ἔβαλεν αὐτὸ ἀνὰ μέ-
σον τοῦ ἐπιπίου.

Ὁ δασοφύλαξ, ἠλιθιωθεὶς, ἀπέμεινε μὲ τὸ
στόμα κεκρηγὸς καὶ τὰς χεῖρας κρεαμένας.
Ἀλλ' οἱ χωροφύλακες παροργισθέντες διηθῆν-
θησαν πρὸς τὸν ἵππεά, ὅστις ἐφαίνετο ὁ ἀρχηγὸς
τῶν κνηγῶν, ὁ δὲ ἐνωμοτάρχης προσηλθὼν ἐπ'
αὐτοῦ τὸ βλέμμα εἶπε ψυχρῶς.

— Τὰ ἔγγραφά σας!

Ὁ κνηγὸς ἐφάνη μηδὲν ἐννοήσας.

— Τὰ ἔγγραφά σας! ἐπανάλαβεν ἐπιτακτι-
κῶς ὁ ἐνωμοτάρχης.

Γυναικεῖα φωνὴ ἠθρήωσε λέξεις τινὰς εἰς ξέ-
νην διὰλεκτον· ὁ δὲ ἐνωμοτάρχης περιστραφείς
εἶδε τὸν Μπαρμπαντώνην, ὅστις ἀποβαλὼν τὴν
προτέρην θρασύτητα, ἔκυπτε ταπεινῶς εἰς τοὺς
πόδας τῆς ἀπαγγέλλων τὸ «Π ἀ τ ε ρ ἡ μ ὠ ν»
καὶ ἐπιφωνῶν ἐν τῷ μεταξύ, ἐνῶ ἠσπάζετο τὰ
κράσπεδα τῆς ἐσθῆτος τῆς γυναικὸς ἐκεῖνης.

— Μεγάλῃ νεράϊδα! Δάθε οἶκτον δι' ἐμένα
καὶ συγχώρησέ με.

Ὁ ἄγνωστος ἵππεὺς, ἐννοήσας τέλος τί παρ'
αὐτοῦ ἐξήτει ὁ ἐνωμοτάρχης, τῷ παρουσίασε τὸ
διαβατήριόν του.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἔλαβεν αὐτὸ, τὸ ἐξήτασεν
ἐμπεριστατωμένως εἰς τὴν λάμπην πυρεῖου καὶ
ἀνέγνω τὰ ἐξῆς.

«Ανάστημα 1,80.—Πρόσωπον ὠοιδές.—
Χρῶμα μελαγχρινόν.—Ὀφθαλμοὶ μαῦροι.—
Τρίχες λευκαί.—Γενεῖας φαῖα.—Μέτωπον ὑ-
ψηλὸν καὶ ἀφροστός.—Ρις γριπῆ.—Στόμα μι-
κρὸν καὶ λεπτόν.—Πόγων σφηνοειδής.»

Ὡς ὀνοματεπώνυμον καὶ ἐπάγγελμα ἀνέγνω
τάδε.

«Σίδης Μωχάμετ Βὲν Σαλλάχ ἐλ Χαδζ ἁγᾶς

προσέθηκεν ὁ χωροφύλαξ ἀναστρέφων μυκτηριστικῶς τὸν μύστακα, φέλνεις γὰρ θηριὰ ἄγρια! καὶ ὅμως αὐτὸ ἐδῶ ποῦ λές, εἶναι καμῆλα μέ καμπούρακι· τέτοια ζῶα εἶναι ὅσα θέλης 'ς τὴν Ἄφρικῆ καὶ μεταφέρουν τὰ στρατεύματα. Ἄκουσες, βέβαια, τὴν Αἴγυπτον καὶ τοὺς Μαμελούκους!

— Μὰ ἡ γυναῖκα, χωροφύλακα; Ποῦ εἶναι τὰ πόδια της τί 'καμε...ταῖς γάμπαις της;...

— Δὲν εἶναι 'δική σου δουλειὰ αὐτὸ, κύρ Μπαρμπαντώνη. Ὅταν μιὰ γυναῖκα θέλῃ νὰ μὴν ἔχη γάμπαις, σὲ 'ρωτῶ τί τοῦ μέλει τοῦ χωριάτη, ἀφοῦ ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν εἶναι γὰρ αὐτόν; εἶπεν ὁ ἐνωματάρχης ἐντόνος.

Ὀλονεὶ διοψεύδουσα τὸν Μπαρμπαντώνην, ἡ δρομάς ἐγονάτισε καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς νεκρὰ ἀραψ ἐπήδησεν ἐλαφρὰ ἐπὶ τῆς γῆς, λύσασα τοὺς ἱμάντας τοῦ ἐπιπλοῦ. Τότε δὲ μόνον ὁ Μπαρμπαντώνης ἠνόησεν, ὅτι αὐτὴ ἐκάθητο ὀκλαδὸν ἐπὶ τῆς δρομάδος· εἶχεν ἐπομένως σῶα τὰ μέλη θλα καὶ δὴ κανονικώτατα.

— Βλέπεις πολὺ καλὰ τώρα, Μπαρμπαντώνη, ἀνέκραξεν ὁ ἐνωμοτάρχης, ὅτι ἡ κυρία ἀπ' ἐδῶ δὲν ἦταν ἡ μεγάλη νεραϊδα! Αἰ;

— Λέτε σεῖς ὅ,τι σὰς κατέβη. Ἐγὼ σοῦ τοὺς τσακόνω οὔλους τούτους δὰ τοὺς ἀφεντάδες ὡς... — πῶς τοὺς λένε;

— Λαθροθήρας, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης σαρκαστικῶς.

— Ὡς λαθροθήρας, ἐπανελάβεν ὁ Μπαρμπαντώνης.

— Ἐλα, Μπαρμπαντώνη· μὴν ἀνάπτῃς τόσον δὰ καὶ σὺ! Κάμε μιὰν ἔχθισιν καὶ ἄφησε τοὺς ἀνθρώπους ἡσύχους. Αὐτοὶ ἔχουν τὰ διαβατήρια ἐν τάξει καὶ δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς ἐγγίξῃς κἀν, χωρὶς νὰ παραβῆς νόμους καὶ διαταγὰς.

— Ἐχεις δίκαιο! Μὲ ὄλον τοῦτο, θὰ κάμω τὴν ἔχθισί μου καὶ θὰ ἰδοῦμε...

— Καὶ βέβαια· θὰ ἰδοῦμεν ἕνα δασοφύλακα νὰ τοῦ δώσουν τὰ παπούτσια, Μπαρμπαντώνη! διέκοψεν ὑπολαβοῦσα βαρεῖὰ τις φωνὴ.

Πάντες ἐστράφησαν καὶ εἶδον συνοδείαν κυνηγῶν, αὐτὴν ταύτην, ἣν εἶχε πρὸ μικροῦ πα-

ρατηρήσει ὁ Μπαρμπαντώνης, καὶ ἦς ἡγεῖτο ὁ προλαλήσας.

— Πῶς; Γνωρίζεις τὸ ὄνομά μου, κύριε; Μήπως εἶσαι σχετικὸς τοῦ ἐπιστάτου;

— Ἀκόμη καὶ αὐτοῦ τοῦ παληανθρώπου θὰ τοῦ δώσουν τὰ παπούτσια 'ς τὰ χέρια εἶπεν ὁ νέυλης.

Χὰ! Χὰ! Γὰρ κύτταξέ τους, ἐνωματάρχη! Θέλουν νὰ παίξουν μαζί μου καὶ οὔλοι αὐτοὶ ποὺ τεὺς βλέπεις πολίταις. Ἐμπρός, ἀφεντάδες μου, σὰς τσακόνω οὔλοι!

Οἱ χωροφύλακες γινώσκοντες τί σημαίνει ἡ ὑπογραφή Διοικητοῦ τῆς Ἀλγερίας ἐγένων.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσθη ὁ ἦχος κερατίνης σάλπιγγος ἐκ τοῦ μεγάρου.

Πάντες οἱ κυνηγοὶ ἐφρικίασαν...

(ἀκολουθεῖ.)

P. DU BOISSEBOBY

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἰπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΕΦ. ΣΤ'

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

— Τοῦτέστιν ὅπως σὰς φέρω νὰ λησμονήσῃτε ὅτι κέκτησθε δικαιώματα ἐπὶ τῆς Μαγδαληνῆς, δὲν ἔχει οὔτως; Ἔστε ἡσυχοὶ ἐπὶ τούτου, κύριε. Οὐδεὶς ἡμῶν διανοεῖται νὰ παρενοχλήσῃ τὴν ἐξάσκησιν τῆς συζυγικῆς ὑμῶν ἐξουσίας. Ἄγνωθ' τὰ μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς Μαγδαληνῆς διατρέξαντα, ἀλλ' εἰμὶ βέβαιος ὅτι ἐτήρησε πρὸς ὑμᾶς τὴν αὐτὴν ὡς ἐγὼ γλώσσαν. Θὰ τὴν ἐπονίδητε ὅποταν βούλησθε, ἀλλὰ θερμῶς παροτρύνω ὑμᾶς νὰ τρέξῃτε ἄνευ ἀναβολῆς παρὰ τῷ Φρεδόκ. Κατοικεῖ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγαθοεργίας, κατὰ τὸ ἄκρον καὶ δεξιόθεν τοῦ ἐκ τῆς ὁδοῦ Βράχου εἰσερχομένου. Θὰ τὸν εὗρητε κατ' οἶκον, διότι μόνις πρὸ τινος ἐκεῖθεν ἐξῆλθον. Περιττὸν κρίνω νὰ εἴπω ὑμῖν τίνοι τρόπον

θὰ ἐφερόμην πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας. Προειδοποιῶ μόνον ὑμᾶς ὅτι, ἂν δὲν ἔχη λογαριασμούς μεθ' ὑμῶν πρὸς ἐκκαθάρισιν, ἔξει ὅμως τοιοῦτους μετ' ἄλλων.

— Τοῦτο ἀρκεῖ, κύριε. Εἰς ἐμὲ ἀπόκειται νὰ τιμωρήσω τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον, εἶπε ψυχρῶς ὁ Ἐστελάν.

— Μέλlete νὰ μονομαχήσητε... νὰ διακινδυνεύσητε τὴν ζωὴν σας; ἀνέκραξεν ἡ Μαγδαληνὴ ποιοῦσα κίνημα, ὡς εἰ ἐβούλετο νὰ τὸν συγκατήσῃ.

Ὁ σύζυγός της εἶλε τὸ κίνημά τοῦτο, τὸ ἀπρονόητον ἴσως, ἀλλ' ὅπερ ἀπέρρεεν ἐκ τῆς καρδίας, καὶ ὠχρίασε θολωσάντων σύναμα καὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Καίτοι δὲ ὑπὸ σφοδρᾶς καταληφθεὶς συγκινήσεως, ἀντέστη ὅμως κατὰ τῆς κυριουσύνης αὐτὸν συμπαθείας.

— Τί ἐνδιαφέρει τάχα ἡ ζωὴ μου; ἐψιθύρισεν Ἄν φοιευθῶ, ἔσεσθε εὐδαίμων, καθότι δυννηθήσεσθε νὰ συζευχθῆτε ἐκ νέου.

Καὶ ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ.

— Θεέ μου! τί ἐπράξατε; εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ τρέμουσα.

— Ὅτι ἔδει νὰ πράξω. φίλτατον τέκνον, ἀπήντησεν ὁ Σουκαρριέρ ἐν πλήρει ἡρεμίᾳ. Ἀνεκάλυψα τυχαίως τὸν αὐτοῦργόν τῶν συμφορῶν μας, καὶ ἔδραμον νὰ τὸ ἀναγγέλω εἰς τὸν πατέρα σου. Πάντες ἔχομεν λογαριασμούς νὰ κανονίσωμεν μετὰ τοῦ οὔτιδανου ἐκεῖνου, ἀλλ' ὁ σύζυγός σου ἔχει ὑπὲρ πάντας ἡμᾶς, καθότι αὐτὸς ἐτρόφη ἐν τῇ τιμῇ του. Τὸ κοθῆκον μοὶ ἐπέβαλλε νὰ τῷ γνωστοποιήσω ὅσα ἐπληροφόρηθην. Λεγθέντος μοὶ δ' ὅτι ἦν ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ, εἰσῆλθον ἀγνωσθῶν ὅτι παρευρίσκετο μετὰ σοῦ· ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ δυσηρεστήθῃς κατ' ἐμοῦ ἐπὶ τῇ διακοπῇ δυσχρήστου συναντήσεως, ἡτις δυστυχῶς δὲν ἔσεται ἡ τελευταία, καθότι ὁ κ. Ἐστελάν δὲν φαίνεται μοι διαθεθιμένος νὰ ἐννοήσῃ τὰ πρέποντα... καὶ θὰ ἐπανεῖλθῃ... ἂν μή... Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου, καὶ ἐγὼ καταναλίσκω χρόνον πολύτιμον. Ποῦ εἶναι ὁ πατὴρ σου;

— Ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου του, καὶ ἀπέρχομαι νὰ ..

Ἄνοιχθείσης αἴφνης τῆς θύρας τοῦ σπουδαστηρίου ἐνεφανίσθη ὁ κόμης.

— Πῶς! εἶσαι ἐδῶ; εἶπε τῷ Σουκαρριέρ. Τί λοιπὸν συμβαίνει;

— Ἐγὼ νὰ σοὶ ὀμιλήσω.

— Καί... ἐκεῖνος; ἠρώτησεν ὁ κ. Μωγάρ παρατηρῶν τὴν θυγατέρα του

— Ὁ Ἐστελάν; ἀπήντησεν ὁ Σουκαρριέρ· τώρα μόνις ἐξῆλθε.

— Τὸν ἐξεδίωξας;

— Ὅχι. Ἐδραμεν ὅπου ὄφειλε ν' ἀπέλθῃ. Θὰ σοὶ ἐξηγήσω πάντα ταῦτα... ὅταν μείνωμεν μόνι. Δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀκούσῃ ἡ Μαγδαληνὴ ὅσα μέλλω νὰ σοὶ διηγηθῶ.

Ὁ κ. Μωγάρ πλησιάζας καὶ λαβὼν αὐτῆς τὰς χεῖρας, τὴν ἠρώτησε θεωρῶν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτί:

— Τί σοὶ εἶπεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος;

— Ὅτι ἡ θέλησίς του ἦν νὰ τὸν ἀκολουθήσω, ἐψιθύρισεν ἡ Μαγδαληνὴ.

— Καὶ δὲν μ' ἐνραξες νὰ σὲ ὑπερασπισθῶ;

— Δὲν μὲ ἠπείλει, πάτερ μου.

— Ἀλλὰ τοῦλάχιστον τῷ ἀπήντησας ὅτι δὲν θὰ ὑποκύψῃς ὑπὸ τῆν ὀσποτείαν του; ὅτι ἂν δὲν εἶχες τὴν τόλμην ν' ἀντιστῆς, ἤθελον ἐγὼ ἀντιστῆ.

— Ἀπήντησα ὅτι θὰ ὑπακούσω, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ μετὰ κόπου.

— Δύστηνον τέκνον! θέλεις νὰ μ' ἐμβάλῃς εἰς ἀπελπισίαν.

— Μωγάρ! ἀνεφώνησεν ὁ Σουκαρριέρ, δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι κλαίει; Οὔτε λέξιν πλέον, διότι ἄλλως θὰ δυσταρεστηθῶ κατὰ σοῦ... Νὰ πάρῃ ἡ κατάρρα! θὰ ἦτο λίαν ἀκατάλληλον τὸ τοιοῦτο, καθότι εἴμεθα ἠναγκασμένοι ὑπὲρ ποτε νὰ βαδίσωμεν ἐν ὁμοφωνίᾳ κατὰ τοῦ κοινοῦ ἔχθρου.

— Κατὰ τοῦ κοινοῦ ἔχθρου! ἐπανελάβε μηχανικῶς ὁ κόμης.

— Σοὶ ἐπανηλαυθάνω καὶ αὐθις ὅτι ἔχω νὰ σοὶ ὀμιλήσω. Ἀφοῦ δὲ μοῦ ἀκούσης, θ' ἀναγνωρίσης ὅτι ἔχομεν κρεῖττόν τι νὰ πράξωμεν ἢ νὰ βασανίζωμεν τὴν θυγατέρα σου. Ἐναγκαλίσθητε τὸν πατέρα σου, φίλτατη Μαγδαληνὴ, καὶ ἄφες μας μόνους.

Ἡ Μαгдаληνή, συγκεκνημένη μέχρι δακρύων, ἀλλὰ σοβαρά καὶ ἀποφασιστικῆ, ἔτεινε τὸ μέτωπον τῷ πατρὶ, ἐπιθέντι φέλημα, καὶ θλίψασα τὴν τοῦ Σουκαρριέρ χειρὰ, ἐξῆλθεν.

— Ἐὶ λοιπόν! εἶπεν ὁ κ. Μωγάρ, τώρα ὅτε ἀνεχώρησε, θὰ μοὶ ἐξηγήσῃς;...

— Τὰ πάντα, φίλε μου· πλὴν δὲν ἤθελον νὰ λαλήσω ἐπὶ παρουσία αὐτῆς, καθότι πρόκειται περὶ τῶν ἄλλοτε ἀλολασῶν σου.

— Σουκαρριέρ! ἐπεφώνησεν ὁ κόμης ἐξηρηθισμένος

— Περὶ τῶν ἐρώτων σου μετὰ τῆς ἐγγάμου ἐκεῖνης γυναικός... ἦν ἀπήγαγες, καὶ ἦς ὁ σύζυγός σοι ἐκάρησεν ἐκδίκησιν διαρκουσαν ἤδη ἀπὸ ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν.

— Καὶ διὰ τίνα λόγον φέρεις πάλιν εἰς τὸ μέσον τὴν ἱστορίαν αὐτήν, ἣν ἐγὼ αὐτὸς σοὶ διηγήθηκα μόλις πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν;

— Διότι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸν γνωρίζω τέλος τὸν ἐχθρόν ἐκεῖνον, ὃν ἀνεξήτουμένον, καὶ ὃν εἶχομεν ἀπεπισθῆ ν' ἀνεύρωμεν.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὸν γνωρίζω, ἣ τοῦλάχιστον γινώσκω τὸ ὄνομά του. Δὲν σοὶ εἶπον ὅτι ὠνομάζετο Ὑδρανῶς;

— Ἀκριβῶς. Ἀλλ' ἤδη ὠνομάζεται Φρεδόκ.

— Φρεδόκ! Πῶς; Ὁ Φρεδόκ ἐκεῖνος, ὃν μοὶ ἐξεβείλας ὁ φίλος τοῦ ἀνεψιού σου· σχεδὸν δὲ καὶ ἰδικός σου;

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὄντινα εἶχες πρὸς στιγμήν ὑποπτεύσει, καὶ δι' ὃν αἱ προαισθησεις σου δὲν σὲ ἠπάτησαν. Εἶναι ἀκριβῶς ὁ Φρεδόκ οὗτος, ὅστις τῷ 1862 κατέφυκε ἐν Παοισίσις μετὰ τῆς νεαρᾶς γυναικός του, πολὺ νεωτέρας αὐτοῦ τε καὶ σοῦ, καθότι εἶναι ὀμηλίξι σου... ἐξηκοντοῦτης, ἣ μικρόν τι ἕλαττον.

— Καὶ τίς σοι εἶπε ταῦτα;

— Ὁ Φρεδόκ αὐτοπροσώπως.

— Ἀλλὰ ψεύδεται. Δὲν ἐβεβαιώθης ὅτι αἱ ἀνώνυμοι ἐπιστολαὶ δὲν εἶναι τοῦ γραφικοῦ χαρκτηρός σου;

— Ἡ οἰκονόμος του ἐγραψεν αὐτὰς καθ' ὑπαγόρευσίν του, μέσφ δὲ τῆς γυναικός αὐτῆς ἐφθάσα μέχρις ἐκεῖνου. Διέπραξεν αὐτὴ τὴν ἀπρονοησίαν νὰ κομίση αὐτοπροσώπως σημείω-

σιν πρὸς τὴν ἐφημερίδα τοῦ Μετέλλου... νέου τινὸς γνωστοῦ τῷ ἀνεψιῷ μου, σχόντος δὲ τὴν ἐπιτυχῆ ἰδέαν νὰ παρακολουθήσῃ τὴν τὰς ἀγγελίας κομίζουσαν ἐκείνην γυναῖκα... Συνήντησα αὐτὸν καθ' ὃν χρόνον τὴν κατεδίωκον. Ἄφου δὲ με κατέστησεν ἐνήμερον... ἀνέλαβον τὴν καταδίωξιν... καὶ ἡ οἰκονόμος μὴ ὑποπτεύουσα ὅτι ἴχνηλάτου ἑαυτήν, με ὠδήγησε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κυρίου της... κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Ἀγαθοεργίας. Ἀμφέβαλλον εἰσέτι ἂν αὐτὸς ἦν ὁ αὐτομητὸς τῶν ἀνοσιουργιῶν ἐκεῖνων. Ἐσκαπετόμην μάλιστα κατ' ἐμαυτὸν μὴ τὸ πλάσμα ἐκεῖνο ἦν τις τῶν ἀρχαίων ἐρωμένων σου ἐνεργούσα δι' ἴδιον λογαριασμόν. Ἀλλ' ὅτε ὁ Φρεδόκ εὗρεθι ἐνώπιον ἐμοῦ, οὐδαμῶς ἐδίστασα νὰ φανερωθῆ. Δέον οὐχ ἤττον νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἐπέδειξε κάπως... πῶς νὰ τὸ εἶπω; κάπως θρασυτέτα. Ἀναφανδὸν μοὶ ἐξέθεσεν ὅτι δὲν μετεμέλετο ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις του, ὅτι ἐθεώρει ἑαυτὸν ὡς ἐξυθρισμένον, καὶ ὅτι ἐπεθύμει ν' ἀλληλοσφαγῆ μετὰ σοῦ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, οἱ τρόποι καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἦσαν σύμφωνοι πρὸς τὰς ἐκτεθείσας προθέσεις ἐν τῇ πεμφθείσῃ σοι δηλώσει, ἣν ὁμοῦ ἀνέγνωμεν ἐν τινὶ ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ τοῦ κατὰ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ἄβρης ἑστιατορίου.

— Οὕτω λοιπὸν ἀνομολογεῖ ὅτι κατήγγειλε τὸν γαμβρόν μου, ὅτι πρὸς τοῦτο ἀνέμεινε τὴν τέλος τῆς γάμου, ὅτι αὐτὸς ἐγραψε τὸ ἐν τῷ Δάσει τῆς Βουλώνης εὕρεθὲν γραμματίον;...

— Ὁχι μόνον ἀνομολογεῖ πάντα ταῦτα, ἀλλ' ἐγκαυχᾶται μάλιστα ἐπ' αὐτοῖς.

— Καὶ διατείνεται ὅτι δικαιολογεῖ τὴν ταιύτην διαγωγὴν του προφρασίζόμενος ὅτι ὑπῆρξα ἄλλοτε ἑραστής τῆς συζύγου του;

— Προφρασίζεται τοῦτο, καὶ ἕτερόν τι ἔτι.

— Τί λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ κόμης καταφανῶς ὠχρίων.

— Διατείνεται ὅτι τῷ τὴν ἀφήρσας καὶ ἔφυγε μετ' αὐτῆς εἰς Ἀμερικὴν. Ἐγὼ δὲ ἀνεφώνησα τότε, καθότι οὐδὲ λέξιν μοὶ ἀνέφερές ποτε περὶ τούτου. Αὐτὸς ὅμως ἐπέμεινε, καὶ κατέστη τοσοῦτφ διαβεβαιωτικὸς...

— Εἶναι ἀληθές. Ἡ σύζυγός του με παρηκολούθησεν εἰς Λουίξιάνην.

— Καὶ ἐτελεύτησε κατὰ τὴν ἄφξιίν της;

— Ἐγὼ δὲν τὴν ἐφόρευσα, εἶπεν ἀποτόμως ὁ κ. Μωγάρ.

— Ὁχι, ἀνηράγη ὑπὸ τοῦ κιτροῦ πυρετοῦ. Ἀλλὰ.. δὲν ἀνεχώρησε μόνη.

— Ἀνεχώρησε μετ' ἐμοῦ, ὡς καλῶς γινώσκεις, διότι σοὶ τὸ εἶπον ἤδη

— Ἐμπρὸς, Μωγάρ, ἄς λείψωσιν αἱ διαφορήσεις. Πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν ἔκρινες εὔλογον νὰ μοὶ ἀποκρύψῃς μέρος τῆς ἀληθείας... οὐτινος βεβαίως ἀγνοῶ τὸ αἷτιον... ἀλλ' ὁ Φρεδόκ μοὶ ἀπεκάλυψεν αὐτὴν ὀλοσχερῶς.

— Καὶ τί σοὶ ἀπεκάλυψεν; ὑπετραύλιτεν ὁ πατὴρ τῆς Μαгдаληνῆς.

— Ὅτι ἀπήγαγες, οὐ μόνον τὴν σύζυγον, ἀλλὰ καὶ τὸ τέκνον του... ἐν βρέφος ἐν σπαργάνοις... ἔτι δὲ πρὸς ἐπιμέτρον καὶ τὴν τροφὸν αὐτοῦ. Ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ ἂν σὲ ὑπέθετόν ποτε ἱκανὸν νὰ διαπράξῃς τοιαύτην μωρίαν... καθότι αὕτη ἦν μωρία, καὶ ἀπὸ τὰς χονδροειδεστάτας. Ἦσο λοιπὸν τόσον ἐρωτευμένος πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκεῖνην;

— Ἦμην παράφρων... Ἀλλὰ... τὸ τέκνον;

— Τὸ τέκνον φαίνεται ὅτι ἦν κόρη.

— Καὶ ὁ Φρεδόκ γινώσκει τί ἀπέγεινε;

— Γινώσκει ὅτι ἀπέθανε ταῦτοχρόνως σχε-

δὸν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς. Ἰδίᾳ δὲ διὰ τὸν θάνατον τοῦτον σοῦ καταμέμμεται. Θὰ πρηγασεῖτο εὐκόλως ἐπὶ τῇ ἀπουσίᾳ τῆς ἀπίστου γυναικός του, ἀλλ' οὐδέποτε σοὶ ἐσυγχώρησε διότι τὸν ἀπεστέρησας τοῦ θυγατρίου, ὅπερ ἐλάτρευε. Δέον νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τοῦτο ἐγκτεται ἐν τῇ φύσει, καὶ διισχυρίζεται, οὐχὶ πᾶν ἀλόγως, ὅτι τὸ τέκνον ἐκεῖνο θὰ ἐξῆ, ἂν δὲν τὸ ἀπήγεας εἰς χώραν περιοδικῶς καταμαστιζομένην ὑπὸ θανατηφόρων ἐπιδημιῶν.

— Καὶ μόνον ἐπειδὴ ἀπόλεσεν αὐτὸ ὁ ματωδὴς οὗτος με καταδιώκει;

— Δι' οὐδέμιαν ἄλλην αἰτίαν. Ἐλησμόνησε τὴν σύζυγόν του, καὶ δὲν διανοεῖται ἄλλο ἢ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ θανάτου τοῦ τέκνου του. Ἀκριβῶς μάλιστα ὅπως σοὶ ἐπιβάλῃ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀντιποίνου, σ' ἐπληξεν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Μαгдаληνῆς. Ἡ εὐδαιμονία τῆς θυγα-

τρὸς σου περιήγε τὸν εἰς ἀπόγνωσιν. Εὗρε λόγους σχεδὸν εὐγλώττους πρὸς ἔκφρασιν τῶν παθήσεών του ἐν συγκρίσει, ὅπταν ἐβλεπε ταύτην μὲν τοσοῦτφ ὠραίαν, φιλουμένην καὶ εὐτυχῆ, ἀνελογίζετο δ' ἐκείνην, ἣτις τῷ ἀνηράγῃ, καὶ τὰς ἀγαλλιάσεις, ὧν τὸν ἀπεστέρησας.

Ὁ κ. Μωγάρ ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσίγα, πρὸς μεγάλην τοῦ Σουκαρριέρ ἐκπληξιν, ἀπεκδεχομένου ν' ἀκούσῃ τὸν φίλον του ἀπολογούμενον μετὰ παραφορᾶς.

(ἀκολουθεῖ.)

ΕΝΤΕΧΝΟΣ ΚΛΟΠΗ!

Ἐπὶ πολλὰ ἔτφ ἐγένετο λόγος ἐν Λονδίῳ περὶ τῆς περιωνύμου κλοπῆς 3,000 λ. στερελ., ἀνηκουσῶν εἰς εὐπραγίαν τινὰ Ἀγγλον. Ὁ λόρδος οὗτος συνείθηε νὰ συγχάξῃ εἰς τὸ Κλούβ, ἐν ᾧ συνήντησε ξένον τινὰ, οὐτινος τὸ ἐξωτερικὸν μεγάλως ἀπήρσεν εἰς αὐτόν. Ὁ ξένος οὗτος ὠνομάζετο πρίγκιψ Παύλοβιτς, διεδίδε δὲ ὅτι ἦτο Πολωνὸς ἐξόριστος. Οἱ τρόποι του ἦσαν εὐγενεῖς, δὲν ἐφαίνετο δὲ ἀμοιῶν χρημάτων. Ὁ λόρδος λοιπὸν, εἰ καὶ ἔπραξε κρυφῆν τινὰ ἀπιπίθειαν πρὸς αὐτόν, δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ ἀποδείξῃ αὐτήν, τὴν στιγμήν, καθ' ἣν φίλος τοῦ τις βαρωνίσκος τὸν ἐσύστησεν εἰς αὐτόν διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων:

— Μιλόρδε, συστήνω ὑμῖν τὸν πρίγκιπα Παύλοβιτς, ὃν πρὸ ἑνὸς μηνὸς ἤδη ξενίζετο τὸ Λονδίον. Ἐπιθυμεῖ νὰ σχετισθῇ μεθ' ἡμῶν· δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι ἡ ἐπιθυμία ἔσται ἀμοιβαία, ὅταν γνωρίσητε αὐτόν. Ὅσον ἀρροῖ εἰς ἐμὲ, λυποῦμαι μόνον ὅτι δὲ ἐγνωρίσα αὐτόν ἐνωρίτερον.

Ὁ λόρδος ἐθλίψε τὴν χεῖρα τοῦ πρίγκιπος, καὶ συνδιελέχθη μετ' αὐτοῦ ἐπὶ μακρὸν περὶ διαφόρων πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ζητημάτων

συνελόντι εἰπεῖν, εὗρεν αὐτὸν καλῶς ἀνεπτυ-
γμένον. Προὔτεινεν εἰς αὐτὸν νὰ παίξωσιν ἀε-
καρτέ». Ὁ πρίγκιψ ἔχασε καὶ ἐπλήρωσεν ἀ-
μέσως· τούτο μεγάλως ἠὲ χαρίστησε τὸν λόρδον,
ὅστις κωνιαῶδες ἠγάπη τὸ παιγνίδιον. Ὁ πρίν-
κιψ Παύλοβιτς ἐγίνωσκε καλῶς τὸ ἐλάττωμα
τούτου τοῦ λόρδου· εἶχε δὲ πληροφορηθῆ παρὰ τοῦ
συστήσαντος αὐτὸν, ὅτι ὁ λόρδος οὗτος χάριν εὐ-
κολίας ἐφύλαττε πάντοτε ἐν τῇ οἰκίᾳ του 3-4
χιλ. λ., ἐξ ὧν ἐλάμβανε μετ' αὐτοῦ ἑκατοντά-
δας τινάς, ὡσάκις προὔκειτο νὰ μεταβῆ νὰ
παίξῃ εἰς τὸ Κλούβ.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν σύστασιν ὁ λόρδος καὶ
ὁ Παύλοβιτς συνητηθήσαν πάλιν ἐν τῷ Κλούβ.
Μετά τινων στιγμῶν συνδιάλεξιν ὁ Ἄγγλος ἐ-
ξέβαλε τὸ ὀρολόγιόν του, ὅπερ ἰδὼν ὁ πρίγκιψ
Παύλοβιτς, εἶπεν.

— Ὡ κύριε, τί ὤραϊον ὀρολόγιον! Ἐπι-
τρέψατέ μοι νὰ τὸ θυμάσω ἐκ τοῦ πλησίον.

— Ἴδου τὸ ὀρολόγιον, κύριε, εἶπεν ὁ λόρ-
δος. Ἄλλ' ἂν καὶ ἦναι μεγάλης ἀξίας, δὲν μοὶ
φαίνεται ὅμως ἀξιῶν τοσοῦτου θαυμασμοῦ!

— Ἄλλ' εἶναι ὤραϊον, ἀξιολύμαστον, προ-
σέθηκεν ὁ πρίγκιψ Παύλοβιτς. Πόσον θὰ ἔ-
χαιρον, ἂν εἶχον ὅμοιον ὀρολόγιον!

— Με ἐκπλήττετε, εἶπεν ἐν ἀπορία ὁ λόρ-
δος τῷ πρίγκιπι. Ἐὰν ἐπεθυμᾶτε νὰ εἶχετε
τοιούτων ὀρολόγιον, θὰ ἠδύνασθε νὰ τὸ ἔχητε
πρὸ πολλοῦ. Ὁ ὀρολογοποιὸς Σάβουρ εἶναι πλη-
ρης ὁμοίων.

Ὁ Παύλοβιτς προσεποιεῖτο μετὰ πλείονος
θαυμασμοῦ· ἠρώτα δὲ πῶς εἶναι τὸ κατάστημα
τοῦ περιφημοῦ Σάβουρ, ὅπως μεταβῆ ἐκεῖ ἀμέ-
σως. Διὰ νὰ ἦναι ὅμως βέβαιος ὅτι θὰ εὕρῃ ὅ-
μοιον, ἐξήτησεν αὐτὸ ἀπὸ τὸν λόρδον, ὅπως τὸ
δείξῃ εἰς τὸν ὀρολογοποιόν.

Ἡ αἴτησις αὕτη δὲν ἤρσεν εἰς τὸν Ἄγγλον
εὐπατρίδην. Βεβαίως δὲν συνῆλαθεν ὑποψίας
τινάς, ἀλλ' ἠσθάνθη δυσάρεστον τιαῖσθημα ἀνη-
συχίας, ὅτι ὁ πρίγκιψ εἶπεν:

— Ἐννοῶ, μιλόρδε, ὅτι εὐκόλως δὲν θέλετε
νὰ στεροθῆτε τοιούτου ἀριστουργήματος. Πλὴν
λάβητε, παρακαλῶ ὑμᾶς, τὴν ἐγγύησιν ταύτην·
καὶ ἐνεχείρισε αὐτῷ γραμμάτια τῆς Ἀγγλικῆς
Τραπεζῆς ἀξίας 100 λ.

Ὁ λόρδος ἠσθηρίασεν, ἠσχύνη ὅπως αἰ-
σχύνηται ἄγγλος εὐπατρίδης, μεταμεληθεὶς ἐπὶ
ἀδίκῳ ὑποψίᾳ.

— Κύριε, με προσβάλλετε, εἶπεν.

— Ὅχι, τὸ ἔννοῶ. Δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ,
εἶπεν ὁ πρίγκιψ. Δοκίμην, λάβετε ὀπίσω τὸ ὄρο-
λόγιόν σας, καὶ μάθετε ὅτι με στερεῖτε μεγί-
στης εὐχαριστήσεως.

«Δύο κακῶν προκειμένων, τὸ μὴ χειρὸν
βέλτιον» ὁ λόρδος ἔθεσε τὰς 100 λ. ἐντὸς
τοῦ θυλακίου του.

— Μίαν χάριν ὅμως θὰ μοὶ κάμητε· εἶπεν
ἀποχαιρετῶν τὸν πρίγκιπα. Παρατηρῶ ὅτι βρέ-
χει· ἡ ἄμαξά μου περιμένει, ὡς βλέπετε. Ἐ-
πιθυμῶ νὰ τὴν λάβητε.

— Προθύμως, μιλόρδε. Δὲν ἠδύναμην νὰ
περιμεινῶ ἀπὸ ὑμᾶς ἄλλο εἰμὶ εὐγενῆς προ-
τάσεις.

Καὶ ὁ ψευδο-πρίγκιψ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὄχημα
ἀποχαιρευόμενος ὑπὸ τοῦ λόρδου, διατάξαντος
τὸν ἀμαξηλάτην του νὰ τὸν φέρῃ ὀπίσω τα-
χέως.

Ἡ πρώτη πράξις τοῦ Παύλοβιτς, ὅτε ὁ λόρ-
δος ἔστρεψε τὰ νῶτα, ἦτο νὰ διατάξῃ τὸν ἀ-
μαξηλάτην νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
λόρδου, εἰς τὴν ὁποίαν φθάσας καὶ εἰσελθὼν εἰς
αὐτὴν, ἔστειλε τὸ ἐπισκεπτῆριον του εἰς τὴν
λαϊδὴν, ζητῶν ὀλίγων στιγμῶν ἀκρόασιν.

Ἡ λαϊδὴ παρουσιάζεται.

— Καθίσατε, κ. Πρίγκιψ, εἶπεν. Ἄν καὶ
δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω, δὲν ἀμ-
φιβάλλω ὅμως

— Κυρία, ἀπήνησε, συγχωρήσατέ μοι ἂν
σᾶς διακόπτω, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ γάνωμεν τὸν
καιρόν. Ἐκάστη στιγμή εἶναι πολύτιμος. Πρό-
κειται περὶ τῆς τιμῆς τοῦ συζύγου σας. Ὁ
λόρδος ἐπαίξε πολὺ· βάνουσι τις δὲ τὸν προ-
σέβαλεν, εἰπὼν ὅτι παίζει χωρὶς νὰ ἔχῃ νὰ
πληρώσῃ. Με ἔστειλε λοιπὸν κατεσκευασμένως
πρὸς ὑμᾶς, ὅπως λάβω ὅσα χρήματα ἔχετε.

— Ἀμέσως· ἀπήνησεν ἡ λαϊδὴ.

Ἄλλὰ μόλις εἶπε τὸ ἀμέσως· καὶ ἐδίστα-
σε. Διότι τέλος, πάντων πῶς ἐγνώριζεν ὅτι ὁ
ἄνηρ οὗτος ἦτο ἀληθὴς φίλος τοῦ συζύγου της,

σταλείς ὑπὲρ αὐτοῦ; Ὁ πανοῦργος ὅμως Παύ-
λοβιτς προκατέλαθεν αὐτὴν εἰπὼν:

— Κυρία, ἔννοῶ τὸν δισταγμὸν σας, καὶ
τὸν δικαιολογῶ. Ἄλλ' ὁ λόρδος προσῆδε τὰ πάν-
τα. Ἴδου τὸ διαπιστευτήριό μου, προσέθεσε
μειδιῶν, καὶ ἔδειξεν αὐτῇ τὸ ὀρολόγιόν του·
εἶτα δὲ ὀδηγῶν αὐτὴν εἰς τὸ παράθυρον, ἰδοὺ
καὶ ἡ ἄμαξά του. Ταῦτα βεβαίως δὲν ἤθελεν
ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν τυχόντα.

Ἡ λαϊδὴ πλέον ἐπεισθη, καὶ ἀνεχώρησεν
ὅπως φέρῃ τὰ χρήματα· ἵνα δὲ ἐξαλείψῃ καὶ
πᾶν ἔγγος ὑποψίας, ἔστειλε τὴν ὑπηρέτριάν της
νὰ ἐξετάσῃ τὸν ἀμαξηλάτην, ὅστις ἐπεκύρωσε
τὰ λεγόμενα τοῦ Παύλοβιτς, ἐπαναλαμβάνων
τούς λόγους τοῦ κυρίου του.

Ἄνευ δισταγμοῦ πλέον ἡ λαϊδὴ καταβαίνει
φέρουσα τὰ χρήματα, ἅτινα δίδει εἰς τὸν ψευδο-
πρίγκιπα, ὅστις εὐχαριστεῖ αὐτὴν· εἰσέρχεται
εἶτα εἰς τὴν ἄμαξαν, καὶ, ὅπως μὴ χάσῃ καὶ
τὰς 100 λ. ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὸ Κλούβ, ἔν-
θα ὁ καλὸς λόρδος τὸν περιέμενε.

— Εὗρον τὸ ὅμοιον, μιλόρδε· ἀλλὰ τὸ ἀ-
φῆκα παρὰ τῷ ὀρολογοποιῷ, ὅπως ἐπ' αὐτοῦ χα-
ράξῃ τὸ ὄνομά μου.

Ὁ λόρδος τότε ἐπιστρέφει αὐτῷ ὡς εἰκός, τὰς
100 λ. καὶ λαμβάνει τὸ ὀρολόγιόν του. Ὅτε
ὁ ἄμαξος πρὸς τῆς συζύγου του τὰ πάντα καὶ
ἀνεκάλυψε τὴν κλοπὴν, ὁ ψευδο-πρίγκιψ Παύ-
λοβιτς ἦτο μακρὰν τῆς Ἀγγλίας.

Οἱ φέροντες καὶ αἱ φέρουσαι ψευδεῖς ὀδόντας
προσέχετε! Πρὸ τινων ἡμερῶν γυνὴ τις ἐν
Παρισίῳ ἠσθάνθησεν αἰφνης. ἠσθάνετο φρι-
κτοὺς πόνους ἐν τῷ στομάχῳ καὶ οἱ ἰατροὶ, ἀ-
φοῦ ἔδοκίμασαν διάφορα φάρμακα ἀνωφελῶς ὡ-
μολόγησαν ἐπὶ τέλους ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἐν-
νοήσῃσι τί τὸ προκαλοῦν τούς πόνους τούτους.

Ἐπὶ τέλους ἡ γυνὴ ἀπέθανε, πρὶν ἢ ἐκπνεῦσθαι
ὅμως ὡμολόγησε τῷ νοσοκόμῳ ὅτι πρὸ τινων ἡ-
μερῶν κατέπιεν ἐνθ' ἐκοιμάτο τούς ψευδεῖς ὀ-
δόντας της· εἰς τούτους δ' ἀπέδειξε τούς πόνους
της. Πράγματι ἡ νεκροψία ἀπέδειξε ἀληθῆ τὴν
ὡμολογίαν. Οἱ ὀδόντες εὑρέθησαν ἐν τῷ στομά-
χῳ· εἶχον δὲ προκαλέσει φλόγῳσιν, ἥτις ἐπή-

νεγκε τὸν θάνατον. Τὸ περιεργὸν ἐν τῇ περι-
στάσει ταύτῃ εἶναι ὅτι ἡ ἀστυνομία ἐθεώρησε
καθῆκον νὰ προβῇ εἰς ἀνακρίσεις νομίσασα ὅτι
προέκειτο περὶ δολοφονίας· ἀφοῦ οἱ πόνοι
μὲν ἐπῆλθον τοσοῦτον αἰφνιδίως ἡ δὲ ἀσθενής
δὲν ἤθελε νὰ ὀμολογήσῃ τὴν αἰτίαν αὐτῶν.

Ⓢ

Ὁ Παστὴρ πολεμεῖ τὴν λύσσαν, φαίνεται
ὅμως ὅτι καὶ ἡ λύσσα πολεμεῖ αὐτόν. Ἄπο
τῆς ἀνακαλύψεως τῆς θεραπευτικῆς μεθόδου του
νομίζει τις, ὅτι οἱ κύνες συνώμοσαν κατ' αὐτοῦ
καὶ λυσσῶσι συχνότερον καὶ δάκνουσιν ὅσον τὸ
δυνατὸν πλείονας ἀνθρώπους. Εἰς ἐπικουρίαν
αὐτῶν ἦλθον καὶ οἱ λύκοι, νῦν δὲ μανθάνομεν
ὅτι καὶ αἱ γαλαῖ προσεχώρησαν εἰς τὴν συμ-
μαχίαν ταύτην καὶ τελευταῖον καὶ οἱ ὄνοι!
Ἐν Μεντόνη, παρὰ τὴν Νίκσιαν, ὄνος λυσσῶν
ἔδηξε πτωχὴν τινα χωριατὴν καὶ τὸν πρὸς θερα-
πείαν τῆς πληγῆς προσκλήθέντα πεταλωτὴν.
Οἱ δηχθέντες ἀπεστάλησαν διὰ δημοσίου ἐρά-
νου, ἐννοεῖται εἰς Παρισίους. Ὁ ὄνος ἐφρονεῖθη
ἀμέσως, ὁ δὲ μυελὸς του ἀπεστάλη τῷ Παστέρ.

Ⓢ

Ἔστω γνωστὸν ὅτι ἐνίστε ἀπλοῦν κέντημα
διὰ μεταλλίνης γραφίδος, ἐμβαθαιμένης εἰς τὴν
μελάνην, δύναται νὰ ἔχῃ σοφρωτάτας συνε-
πίεις, νὰ ἐπενέγκῃ καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον.
Ὅφειλουσιν οἱ ἀρμόδιοι νὰ ἐπιστῶσι καθ' ἐκά-
στην τὴν προσοχὴν πάντων καὶ ἰδίᾳ τῆς σπου-
δαζούσης νεολαίας ἐπὶ τοῦ κινδύνου τούτου, ἀφοῦ
ἡ χοῆσις τῶν μεταλλίνων γραφίδων εἶναι γε-
νικὴ καθ' ἅπασαν τὴν ὑφήλιον. Ὁ μικρὸς υἱὸς
τοῦ δανοῦ κόμητος Ρέβεντλοβ ἐκεντήθη ἐξ ἀπρο-
σεξίας διὰ γραφίδος περιεχοῦσης μελάνην. Μετὰ
τινας ἡμέρας ἀπέβιωσεν ὁ ταλαίπωρος νέος ἐν
μέσῳ φροβερῶν ἀληθῶνων.

Ⓢ

Πέρσης τις θέλων ν' αὐτοκτονήσῃ ἔκοψε τὰ
δύο αὐτοῦ ὦτα διὰ ξυραφίου, ἀντὶ νὰ κόψῃ τὸν
λαϊμόν.

Ἱεροκῆρυξ ὀμίλων ἐπ' ἄμβωνος ἔλαθεν ὡς θέ-
μα τοῦ λόγου του τὴν περὶ Σαμαρείτιδος πε-
ρικοπὴν τοῦ Εὐαγγελίου. Καταλήγων δὲ τὴν δι-
δαχὴν του προσέθετο ἐν εἰδῇ ἐπιλόγου :

« Δὲν πρέπει καθόλου ν' ἀπορήσητε, ἀδελ-
φοί, ὅτι τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον εἶναι τόσον
ἐντεταμένον, διότι πρέπει νὰ ἐνθυμηθῆτε ὅτι
ἐν αὐτῷ γυνὴ ὀμιλεῖ ».

X

Δύο στενοὶ φίλοι, ὧν ὁ εἷς συνωδεύετο ὑπὸ
τῆς Κυρίας του, συνητήθησαν κατὰ τύχην ἐν-
τὸς σιδηροδρομικῆς ἀμάξης.

Τοῦ λόγου δὲ γενομένου περὶ τῶν παρακεκιν-
δυνουμένων δοξασιῶν τοῦ αἰῶνός μας, λέγει
ὁ ἕτερος τῷ ἐγγάμῳ φίλῳ του :

— Δὲν πιστεύω, ἀγαπητέ Ἰωάννη, νὰ ἐ-
κόλλησε καὶ ἐπὶ σοῦ ἡ σημερινὴ φώρα τῆς καθ'
ὄλα δυσπιστίας, καὶ νὰ μὴ πιστεύης οὔτε εἰς
τὴν ὑπαρξιν αὐτῆν τῶν διαβόλων.

— Πολλοὺ γέ καὶ δεῖ· ἐγὼ τὴν πιστεύω,
καὶ μὲ τὰ σωστά μου μάλιστα . . . Ἐπίτρεψόν
μοι νὰ σοὶ παρουσιάσω τὴν σύζυγόν μου.

X

Ἀφυῆς ἄδωνις ἐν τινὶ χορῷ προσεκάλεσε
γεροντοκόρη νὰ συγχωρεῦσωσιν· αὕτη δὲ πάνυ
εὐσχήμως τῷ ὑπενθύμισεν ὅτι ὤφειλε νὰ φορέ-
σῃ τὰ χειρόκτιά του.

— ὦ! μὴ μεριμνᾶτε περὶ τούτου, δεσποινί-
ς, ἀπήνησε, διότι ἅμα χορεύσωμεν, θὰ ὑ-
πάγω νὰ πλύνω καλῶς τὰς χεῖράς μου.

X

Δειλὸς παρασκευαζόμενος εἰς ἐκστρατεῖαν
ἔτρεψε σύσσωμος, ὅταν ἔλαθεν εἰς χεῖρας τὰ δι-
πλα του.

— ὦ! ἔλεγε τοῖς φίλοις του, τρέμω ἀνα-
λογιζόμενος τὸν κίνδυνον τῶν ἐναντίων, εἰς ὃν
θὰ τοὺς περιάξῃ ἡ ἀνδρεία μου, ὅποτεν θερμαν-
θῶ ἐν τῇ μάχῃ.

X

Μεταξὺ δύο φίλων.

— Εἰπέ μοι, φίλτατε, πόσων ἐτῶν εἶσαι
τώρα ;

— Εἶμαι πέντε καὶ πενήκοντα

— Ἄλλο πάλιν νοῦτο ! Καὶ διατί δὲν ὀλέ-
γεις, εὐλογημένε, πενήκοντα καὶ πέντε ;

— Διότι κάθε πρᾶγμα πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν
τάξιν του. Ἐγὼ πρῶτον ἔγεινα πέντε ἐτῶν, καὶ
ἀκολούθως πενήκοντα.

X

Μεταξὺ δύο μεθυσμένων.

— Νὰ σοῦ 'πῶ τ' ἀδέρφι, 'ξέρεις ποῖός εἶνε
ὁ θεὸς τοῦ Ἰσναφιοῦ μας ;

— Μὰ τόσο πρᾶμα μ' ἔχεις νὰ μὴ 'ξέρω,
σύντροφε· εἶνε ὁ Βάχχος.

— Βλέπεις τὸ λοιπὸν ποῦ δὲν τὸ 'ξέρεις ;
Εἶνε ὁ Γαλιλαῖος.

— Μὰ γιατί ;

— Ἐπειδὴ αὐτὸς ἔλεγε πάντα πῶς κινεῖ-
ται ἡ Γῆ.

ΠΟΡΕΥΕΤΕ

ΑΠΕΡΧΕΣΑΙ !

'Απέρχεσαι! μέσῳ δεινοῦ
ἀφίνουσά με σάλου,
'Ὡς πῖσσα ἐντὸς λέβητος
νὰ καίωμαι μεγάλου.

'Απέρχεσαι! εἰς πέλαγος
ἀφίνουσά με χαιῖνον
Νὰ κλαίω πάθος ὄρφανὸν
καὶ τετραχλιτισμένον!

Σκληρὰ!.. ἀφοῦ ἐπέπρωτο
σκληρῶς νὰ μ' ἀπατήσῃ
Καὶ φεύγουσα, ὀπίσω σου
πυρκαϊὰν ν' ἀφήσῃ,

Πρὸς τί μὲ ἔρωτος γλυκὴ
νὰ μ' ἀτενίσῃς βλέμμα,
Νὰ μεταβάλλῃς εἰς πυρὰν
τοῦ στήθους μου τὸ αἶμα!

—o—

Ο ΚΟΣΜΟΣ.

- Ο βασιλεὺς βασιλεύει.
- Ο Πάπας ἄρχει καὶ αὐτοῦ.
- Ο στρατιώτης πολεμεῖ καὶ διὰ τοὺς δύο.
- Ο πολίτης τρέφει καὶ τοὺς τρεῖς.
- Ο Δικηγόρος ὑπερδύει καὶ τοὺς τέσσαρας.
- Ο Φαρμακοπ. φαρμακεύει καὶ τοὺς πέντε.
- Ο Ἱατρὸς ξεμπερδεύει καὶ τοὺς ἕξι.
- Ο Νεκροθάπτης θάπτει καὶ τοὺς ἑπτὰ.
- Ο Παπᾶς συγχωρεῖ καὶ τοὺς ὀκτώ.
- Ο Διάβολος πέρνει καὶ τοὺς ἐννέα.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ.

• Ο φίλος ὁ ἀληθινὸς τοῦ φίλου του τοὺς φί-
λους ἔχει ὡς ἰδικούς του, καὶ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ
φίλου ἐχθροὺς ἰδίους ἔχει.

Διὰ τοῦ γνώμονος τούτου δύνασαι νὰ γνωρί-
ζῃς ἂν ἔχῃς, καὶ πόσους ἔχεις ἀληθεῖς φίλους.

• Ο ἀληθὴς φίλος εἶναι ὡς ἄλλος ἑαυτός· ἀ-
γάπα λοιπὸν τοῦτον ὡς ἑαυτόν.

Τὸν μὴ ἀληθῆ φίλον περιποιῶ, καὶ φίλει ὡς
μισήσων, καὶ μίσει ὡς φιλήσων.

Μὴ εἰσενέγκῃς τὴν φιλίαν εἰς πειρασμόν,
διότι ἡ ἀνθρωπίνη φιλία δὲν εἶναι τόσον μεγά-
λη καὶ στερεὰ ὥστε ν' ἀντέχῃ εἰς πᾶσαν δοκι-
μασίαν.

Τὸ νὰ κρίνωμεν τοὺς ἄλλους μὲ τὴν μεγίστην
αὐστηρότητα καὶ νὰ συγχωρῶμεν τὰ πάντα εἰς
ἑαυτούς, εἰσὶ δύο νόσοι αἵτινες πολὺ ἐνοχλοῦσι
τὴν ἀνθρωπότητα.

Τὰ φυσικὰ προτερήματα εἶναι ὡς τὰ δένδρα,
τὰ ὁποῖα καρποφοροῦσιν ἀναλόγως τῆς καλλι-
εργείας, ἣν λαμβάνουσιν.

Ἄδιαφόροι εἰς ὅσα λέγουσιν οἱ κακοὶ περὶ
σοῦ. Τὸ ν' ἀγνοῇς αὐτὰ εἶναι οὐ μικρὰ τιμω-
ρία πρὸς αὐτούς.

I. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Φίλη σκληρὰ!! Δὲν ἔπρεπε
εὐθύς νὰ σ' ἀγαπήσω·
Δὲν ἔπρεπ' εἰς τὸ βλέμμα σου
τὸ πλάνον νὰ ἐλπίσω.

• Ὡς ὄφρις, ὑπὸ φύλλωμα
ἀνθέων, ἰσθόλος,
'Υπὸ τὸ σὸν μειδίωμα
ἐκρύπτετο ὁ δόλος!...

—o—

Δὲν ἔπρεπ' εἰς τὴν δόλιον
συνάντησιν τῆς μοίρας
Νὰ σοὶ ἀνοίξω πάραυτα
τοῦ στήθους μου τὰς θύρας.

Ἐπρεπ' ἐξ ἴσου, φίλη μου,
σκληρὰ νὰ λάβω μέτρα
'ἀφοῦ καὶ σὺ ἐκέκτησο
καρδίαν ὡς ἡ πέτρα.

—o—

• Ἄλλ' ἤδη ὅτε φεύγουσαν
σὲ θεωρῶ ὀακρῶν,
Εἰς τοῦ χειμῶνος τὸ ψυχρὸν
ἀφίνουσάν με κρῶν.

Ναί· ὅτε τῆς νεότητος
τὰ ρόδα ἔνα ἔνα
Βλέπω νὰ πίπτουν κατὰ γῆς
χλωμὰ καὶ μαραμμένα.

—o—

• Ὅτε πνοὴ ἐπέρχεται
θανάτου νὰ φουθήσῃ,
Καὶ τὴν λαμπάδα ἀπειλῇ
τοῦ βίου μου νὰ σβύσῃ,

Κἂν μίαν χάριν, φίλη μου,
ὀρκισθητί μοι μόνον
Καὶ ἔστω αὕτη ἱερὸν
τεκμήριον τῶν πόνων!...

—o—

• Ἐάν ποτε εἰς ἔρημα
νεκροταφείου μέρη
Τοῦ παρελθόντος θλιβερὰ
ἀνάμνησις σὲ φέρῃ,

Μὲ μετανοίας ἔνδοκρον
καὶ τεθλιμμένον ὄμμα
Γονυκλινοῦσ' ἀσπάσθητι
τοῦ τάφου μου τὸ χῶμα!!

Οἱ κακῆς ἀνατροφῆς λαλοῦσι περὶ προσώπων,
οἱ καλῆς περὶ πραγμάτων.

Μὴ τὰς ἀνάγκας σου αὖξανε· Ὅσῳ γὰρ ὀλι-
γωτέρας ἀνάγκας ἔχεις, τόσῳ εὐτυχέστερος εἶ-
σαι.

Αἱ πολλαὶ ἀνάγκαι πολλὰς φροντίδας πα-
ρέχουσιν· αἱ πολλαὶ φροντίδες κακοδαίμονίαν
παράγουσι.

Ἡ ἀχρηματία εἶναι εἶδος νόσου θανατηφόρου.
διὸ ἀπόφυγε αὐτὴν ὅσον δύνασαι διὰ τῆς φι-
λοπονίας καὶ τῆς οἰκονομίας.

Ὁ ἀχρημάτος ἄνθρωπος εἶναι ὡς πλοῖον ἀ-
νεμμάτιστον.

Οὐδέποτε ἔχει τις τόσῃν χρεῖαν τῆς εὐφυ-
ίας του, ὅσῃν ὅταν ἔχη νὰ κάμνη μὲ ἀνόητον·

Ἡ καρδία τῆς μητρὸς εἶναι ἄβυσσος, ἐν τῇ
πυθμένη τῆς ὁποίας εὐρίσκεται πάντοτε ἡ συγ-
χώρησις.

Τὰ ἐξῆς τρία δύνανται νὰ θεωρῶνται ὡς ἑλα-
τήρια τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων· τὸ συμφέρον,
ἡ ἡδονὴ καὶ ἡ φιλοδοξία.

Αἱ γυναῖκες ἀνορθοῦσιν, αὐτὰὶ δὲ καὶ κρη-
μνίζουσι τὰ ἔθνη.

Οὐδὲν τιμᾶ τόσον τὴν γυναῖκα, ὅσον ἡ νόμι-
μος ἀπόκτησις τῆς ἀνεξαρτησίας της διὰ τῆς
ἐργασίας.

Ἐὰν ᾗς αὐστηρὸς μὲν κριτὴς πρὸς ἑαυτὸν,
ἐπιεικὴς δὲ καὶ συγγνώμων πρὸς τοὺς ἄλλους,
ταχέως θέλει προσεγγίσει εἰς τὴν τελειότητα.

Λύσεις τοῦ 3ου αἰνίγματος.

ὀ έ ρ μ α—ε ρ μ α

ΛΥΤΑΙ

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἡ δεσποσύνη Μ. Π. Α
οἱ κκ. Ε. Ν. Φ., Γ. Τ. καὶ Μ. Μωραϊτιζίδης.

ΑΙΝΙΓΜΑ 4

Τ' ὄνομά μου μακρὰν πάσης
πόλεως ἐπὶ τῆς σφαίρας
Εἰς Ὀκεανῶν ἐκτάσεις
θ' ἀπαντήσης εὐρυτέρας.

Ἄν ἐξ ἴσου εἰς τὴν μέσῃν
ἀποτέμη με ρομφαία
Δύο ἴα ταῦτοχρόνως
θὰ φυτρώσωσιν ὠραῖα.

CHARADE II

Des mains du Créateur le monde me connatt.
Et c' est sans tête, qui tient lieu dans un par-
teur,

Qu'on me voit chez la dame, en otant bien
son e....

Ah! que je suis bavar!! Il fallait bien le taire.

J. S.

*Συμβουλὴ πρὸς θεραπεῖαν τῶν τῶλων (κά-
λων).*— Λάβε ὄξος ὀριμὸν, καὶ θέσον ἐν αὐ-
τῇ μικρὸν κρόμμιον ὡς κοκκίριον, ἄρες ὁμοῦ ἐ-
πι δύο ἡμέρας καὶ πλείονας, ἔκβαλε τὸ κρόμ-
μιον, καὶ λαβὼν ἓνα τῶν γιτώνων αὐτοῦ (ἀμ-
φίεσματος) ἐπίθεσον ἐπὶ τοῦ τυλοῦ ἀρ' ἐσπέρας,
καὶ διατήρησον μέχρι πρωίας, ὅτε ὁ τυλὸς εὐ-
ρίσκεται ἐξωγκωμένος καὶ μαλακὸς, καὶ δι' ὀ-
νυχος ἀποσπάται· τοῦτο πεπεράται (ἐδοκιμά-
σθη).

Ὁ Διοσχορίδης λέγει· ὅτι ἡ τέφρα (στάκτης)
τοῦ φλοιοῦ τῆς ἰτέας (ἐτῖας) ἐὰν ἐνωθῇ μετὰ ὀ-
ξου καὶ ἐπιτεθῇ ἐπὶ τυλοῦ, ἐξάγει καὶ ἀφαιρεῖ
τούτον· Δοκιμαστέον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Περὶ τῆς Δραματικῆς Φιλολογίας (συνέχεια
καὶ τέλος).— Ἀρχαιολογικά τῆς Κύπρου, με-
θερμηνευθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Ε. Ν. Φραγκοῦδη.—
Ὁ Ἀποκεφαλιστής.— Τὸ Ἄρμα τοῦ Διαβόλου.
— Ποικίλα.— Γέλωτες.— Ποίησις.— Ὁ Κό-
σμος.— Συμβουλαὶ καὶ γνώμαι.— Λύσεις.—
Λῦται.— Αἶνιγμα.— Συμβουλὴ πρὸς θεραπείαν
τῶν τῶλων.